

ŘÍMSKO KATOLICKÁ CÍRKEV

Římsko katolická církev

Falešná náboženská organizace, která chybně prohlašuje, že je jedinou opravdovou církví Krista. Řídí jí duchovenstvo uspořádané v hierarchii od biskupů, arcibiskupů, kardinálů s papežem na vrcholu. Její ústředí je ve Vatikánu, v Římě, v Itálii. „Římská“ odkazuje na skutečnost, že ústředí této církve je v Římě. „Katolická“ znamená univerzální a týká se prohlášení římskokatolické církve, že je autoritou pro všechny křesťany, na celém světě.

Členové katolické církve ve Spojených státech prý představují asi 22% populace. Jejich počet v roce 1988 byl 53 miliónů. Počty katolíků jsou však značně zavádějící, protože považují za člena každého, kdo byl pokřtěn jako katolík, včetně mnoha miliónů těch, kteří byli pokřtěni jako malé děti, ale kteří nejsou praktikujícími katolíky. V roce 1988 bylo v Americe 53 000 katolických kněží a 100 000 jeptišek. Katolický adresář USA obsahuje asi 530 kněžských a klášterních řádů. Na katolických vzdělávacích institucích v USA včetně základních, středních, vysokých škol a univerzit studovalo také 3.2 miliónů studentů (ročenka). Od 2. světové války aktivní členství v katolické církvi rovnoměrně klesalo. V roce 1965 zde bylo více než 48000 katolických seminářů, v roce 1985 pouze 10000. Počet jeptišek poklesl ze 181000 v roce 1965 na 113000 v roce 1985. Radikální změny v římskokatolické církvi v Americe, lze ilustrovat na arcidiecézi v Detroitu, stát Michigan. V roce 1988 diecéze navrhla uzavřít jednu třetinu ze 112 kostelů. „Arcidiecéze prohlásila, že toto bylo vyvoláno nízkým počtem členů, nedostatkem kněží a vysokými náklady na provoz obrovských, málo využívaných budov ve městě.“ (International Herald Tribune, 4. říjen, 1988).

Přibližně 45% kanadské populace, jež čítá 25 miliónů lidí, se považuje za katolíky, ale v posledních desetiletích počet lidí, kteří v Kanadě chodí do kostela, také překotně poklesl. Quebec je převážně podle jména katolický, ale mezi lety 1960 a 1980 klesl počet katolíků, kteří se stávají členy náboženských řádů, o ohromujících 98,5% (The Christian News, 17. březen, 1986, str. 20). V roce 1945 prohlašovalo více než 80% kanadských katolíků, že chodí na mši každý týden. Do roku 1980 poklesla účast na mši každý týden na přibližně 40%. V Quebecu byl pokles dokonce ještě dramatičtější. V roce 1966 chodilo každý týden na nedělní mši 88% francouzských Kanadčanů, v roce 1985 pouze 38% (Reginald Bibby, *Fragmented Gods*).

Zatímco počet kněží a žen v náboženských řádech na Západě od Vatikánu II značně poklesl, počet kazatelů v zemích třetího světa se zvýšil. Například v roce 1945 žilo asi 99% jezuitských kněží v Evropě, USA nebo Kanadě. V Africe nebo v Asii žádní jezuité nebyli. V dnešní době žije na Západě pouze asi 60% jezuitů, zatímco 20% žije v Asii a 14% v Latinské Americe a 4% v Africe. (India Church Growth Quarterly, duben-červen 1986, str. 159).

Historie římského katolicizmu

Abychom porozuměli katolické církvi a podmínkám křesťanství v dnešní době, musíme trochu znát historii církve. Co se stalo s církvemi od doby ranných církví založených apoštoly Páně? V následujícím stručném přehledu se zmíníme o

nejvýznamnějších událostech, které vedly k vytvoření římskokatolické církve, pak se podíváme na podmínky uvnitř katolické církve a mimo ní v průběhu její vlády v Evropě. Nakonec se budeme zabývat protestantskou reformací a římskou protireformací v 16. a 17. století.

Apoštolské období: ranné církve

Církev byla založena Pánem Ježíšem Kristem. On řekl, „...vzdělám církev svou...“ (Mt 16: 18). Je to Jeho instituce a On není jediný Zakladatel a Budovatel, ale je Základem a hlavním Základním kamenem (I Kor3:11, 1 Pet 2:6). Pán, Ježíš Kristus si vyvolil 12 mužů jako Svých apoštolů a prostřednictvím těchto apoštolů založil první církve a položil základ pro učení těchto církví. Ep. 2:20 nám říká, že apoštolové vytvořili základ této církve, ne pouze Petr. „Neboť skrze něho obojí máme přístup v jednom Duchu k Otcí...vzdělání na základ apoštolský a prorocký, kdež jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus.“ (Ef 2:18, 20). Jestliže církev nemá Ježíše Krista, jako svého Zakladatele a Základ, apoštoly jako své učitele a novozákonní církve, jako svůj model, není opravdovou církví.

Charakteristiky novozákonních církví

1. Novozákonní církev byla biblická. Písmo bylo jedinou a konečnou autoritou v ranných církvích. Jakékoli učení a praktiky, které byly pouhou neinspirovanou lidskou tradicí, byly odmítnuty (Kol. 2:8)
2. Novozákonní církev byla apoštolská. Byla apoštolská ve své doktríně (Sk. 2:42), ve svých praktikách (Fil. 4:9, 1 Kor. 11:2), ve svém řízení (1 Tim 3:14, 15).
3. Novozákonní církev byla duchovně naživu - nikoli pouhá organizace, ale organismus. Církve tvořili znovu narození, pokřtění věřící. Modlitby, bratrství, zpěv a pomoc byly živoucími akty uctívání a služby, nikoli mrtvými rituály.
4. Novozákonní církev byla kněžstvím (1 Pet 2:5). Tato pasáž učí, že „duchovní oběti“ má nabídnout každý křesťan, nikoli jen několik zvlášť jmenovaných mužů. V ranných církvích nebylo přísné rozdělení mezi takzvaným klérem a laickým lidem, nebylo zde žádné zvláštní kněžství, prostřednictvím kterého by se ostatní věřící obraceli na Boha.
5. Novozákonní církev se nezabývala občanskou mocí. Byla úplně oddělenou institucí s úplně odlišným účelem. Neexistuje absolutně žádný příklad nebo důkaz, že apoštolové a ranné církve měli nějaké spojení s tehdejší občanskou mocí.

I když většina církví postupně odpadla od apoštolského vzoru, nezávislé novozákonní církve, nikdy nepřestaly existovat. Ježíš slíbil, že vybuduje svoji církev, kterou brány pekelné nepřemohou (Mt. 16:18). A to se skutečně stalo, i když pekelné síly dělaly co mohly, aby opravdové církve zničily. Uvidíme, jak ve stoletích následujících po smrti apoštolů církve ve stále větší míře odpadaly, což vyvrcholilo vytvořením římskokatolické a řecké pravoslavné církve. Od té doby, až do současnosti byla většina vyznávajících křesťanů na celém světě ve falešné víře a odpadlictví, ale v průběhu celé té doby vždy existovaly opravdové biblické církve.

Perzekuce římské moci

65-300 n.l.

Dokonce již od počátku apoštolských dnů, iniciovala římská moc rozsáhlé perzekuce proti křesťanům. Byl to samozřejmě Řím, který na základě provokace židovských vůdců ukřižoval Ježíše. Hlavní silou za těmito perzekucemi byla Satanova nenávisť vůči Kristu a pravdě, ale lidskou motivací byla žárlivost římských císařů a strach, že Kristus zaujme místo v srdcích a životech římských občanů, které požadovali pro sebe. Halley's Bible Handbook poskytuje stručný přehled hlavních období těchto perzekucí.

NERO (60-68 n.l.) „Bible se nezmiňuje o Neronových perzekucích křesťanů, i když k nim došlo za biblických časů a za jeho vlády vznikly nejméně dvě knihy Nového zákona, I Petr a II Timotej, a došlo k pronásledování, které vedlo k umučení Pavla a podle některých i Petra... V Římě a jeho okolí došlo k zatýkání a usmrcování velkého počtu křesťanů, a to těmi nejkrutějšími způsoby, kdy byli lidé ukřižováni nebo zabalováni do zvířecích kůží a pak házeni pro zábavu lidí do arény, aby zemřeli strachem před psy. Nebo byli předhazováni divokým šelmám. Nebo byli přivazováni na kůly v Neronově zahradě, polévání smolou a zapalování jako živé pochodně pro noční osvětlení Neronovy zahrady, zatímco on jezdil okolo nich nahý ve svém kočáru, oddával se půlnočnímu hýření a pásl se na agónii svých umírajících obětí.“

Domicián (95 n.l.) „Domicián předepsal perzekuce proti křesťanům. Byly krátké, ale velmi krvavé. Mnoho tisíců

KŘESŤANŮ bylo v Římě a v Itálii usmrceno.

Traján (98-117 n.l.) „Křesťané nebyli vyhledáváni, ale když došlo k obvinění, byli potrestáni... Křesťanství bylo považováno za ilegální náboženství, protože křesťané se odmítali podílet na uctívání císaře a církev byla považována za tajnou společnost, která byla zakázána.“ I když to nebylo tak agresivní období, jako u předchozího pronásledování, mnoho křesťanů přesto za Trajana kruté za svoji víru umíralo.

Hadrián (117-138 n.l.) „Ten křesťany pronásledoval, ale umírněně. „I tak jich mnoho zemřelo mučednickou smrtí.

Antonius Pius (138-161 n.l.) „Tento císař měl křesťany spíše v oblibě, ale cítil, že musí dodržovat zákon a tak bylo za jeho vlády mnoho mučedníků...“

Marcus Aurelius (161-180 n.l.) „Podporoval pronásledování křesťanů. To bylo kruté a barbarské, nejtvrďší od časů Nerona. Mnoho tisíc přišlo o hlavu nebo bylo předhozeno divokým šelmám....Mučení, kdy oběti skoro nedaly najevo bolest, téměř přesahovalo chápání.“

Septimius Severus (193-211 n.l.) „Toto pronásledování bylo velmi kruté, ale ne všude. Nejhůře na tom byl Egypt a severní Afrika. V Alexandrii bylo denně upalováno, ukřižováno nebo s'tato mnoho mučedníků.“

Maximin (235-238 n.l.) „Za jeho vlády bylo usmrceno mnoho křesťanských vůdců.“

Decius (253-260 n.l.) „Byl pevně odhodlán vymístit křesťanství a jeho pronásledování bylo velmi kruté a týkalo se celé říše, mnoho Křesťanů zahynulo za nejkřutějšího mučení v Římě, severní Africe, Egyptě, Malé Asii.“

Valerián (253-260 n.l.) „Byl krutější než Decius, jeho cílem byla úplná destrukce křesťanství. Mnoho vůdců bylo popraveno.“

Dioklecián (284-305 n.l.) „Poslední a nejkřutější pronásledování za časů říše, týkalo se celé říše. Deset let byli křesťané štváni do jeskyní a do lesů, upalováni, předhazováni divokým šelmám, usmrcováni každým způsobem umučení, které mohla krutost vynalézt. Bylo to rozhodné, odhodlané, systematické, úsilí zničit křesťanské jméno.“

Vzestup římskokatolické církve

300-500 n.l.

Postupné odpadlictví od apoštolského učení a novozákonních církevních řádů, spolu s událostmi v Římské říši vedlo k vzestupu římskokatolických a řeckých pravoslavných denominací. Tyto události můžeme stručně shrnout následujícím způsobem:

1. Došlo k postupné změně vlády v rámci církve. Od jednoduchých autonomních místních církví s vlastními vůdci a vlastní prací se začal rozvíjet koncept hierarchie vůdců, kdy mocní biskupové začali vládnout celým oblastem a skupinám církví.
2. Došlo ke spojení církve a státu. V dobách apoštolů, nebyly církve spojeny se světskou mocí, ale za „Konstantina (římský císař na začátku čtvrtého století), bylo v podstatě křesťanství, prohlášeno za státní náboženství Římské říše. Církev se ihned stala institucí dalekosáhlého významu ve světě politiky. Konstantin se považoval za hlavu církve.“
3. Z církevního uctívání se ihned staly složité rituály s „předepsanými ceremoniemi, které se vyznačovaly vnější nádhrou patřící pohanským chrámům.“
4. Pastoři se stali knězi. Termín „kněz“ se nepoužíval pro křesťanské pastory před rokem 200 n.l. a byl převzat ze židovských obřadů a pohanského kněžství.
5. Od nových členů církve se nepožadovalo, aby se znovu narodili. „Góthové, Vandalové a Hunové, kteří zničili Římskou říši, přijali křesťanství, ale z velké většiny bylo jejich obrácení jen podle jména, a to dále naplnilo církev pohanskými praktikami.“ Tito „obrácení“ křesťané se stali členy církve pouze tím, že byli pokropeni vodou a tím, že se začali nazývat křesťany. Přijímání pohanů, kteří nebyli znovu narozeni, vedlo k dalšímu zpohanštění křesťanství - a to je přesně to, co nalzáme v římském katolicizmu a řeckém pravoslavném náboženství. Proto dnes, můžeme pozorovat

tolik podobného mezi hinduismem, buddhismem a romanismem. U všech tří nalézáme kněžství v „celibátu“, svaté budovy, svaté dny, svěcenou vodu, velké množství rituálů, svatých obrázků, svíci a kadidla, atd.

Právě tato kristianizace pohanů rozšířila také uctívání Marie. „Isis byla egyptská bohyně, jejíž uctívání se za křesťanské éry rozšířilo v celé říši.... Ctitelé Isis, zvané „Velká panna“ a „Matka Boží“ přirozeně hledali útěchu a Marie, když bylo na konci čtvrtého století pohanství postaveno mimo zákon a jejich chrámy zničeny. Některé zachované obrazy Isis, která drží dítě Horuse, je zobrazují v pozici, která je značně podobná pozici některých raných křesťanských madon... Ve čtvrtém století se rychle rozšiřoval kult svatých a mučedníků jako další příklad splývání starého pohanství s křesťanstvím.“ (Lion History of Christianity, str. 132)

6. Vzniklo pět hlavních center křesťanství. „Na konci čtvrtého století spadali křesťanští biskupové a církve z velké většiny pod pět velkých center, Řím, Konstantinopol, Antioch, Jeruzalém a Alexandrii, jejichž biskupové se začali nazývat patriarchové (otcové), kteří měli vůči sobě stejnou autoritu a plnou kontrolu v rámci vlastní provincie.“
7. Centry autority se postupně stal Řím na Západě a Konstantinopol na Východě. Na začátku měla každá místní církev vlastní správu a úkoly. To bylo postupně nahrazeno rozšířením oblastí, kde vládla duchovní autorita biskupů. Tato území se vyvinula v pět hlavních oblastí autority, což nakonec vedlo k rozdělení církví do jurisdikce dvou autoritativních center - Východu a Západu.
Nesmíme však zapomenout, že v průběhu tohoto období existovaly nezávislé novozákonní církve, které udržovaly apoštolské doktríny a vzory. Ty se odmítly podrobit nebiblické hierarchii, kterou vytvářeli církevní vůdci žíznicí po moci. Biskupové Říma a Konstantinopole vzájemně bojovali po mnoho let, v 5. století došlo k prvnímu rozdělení a k úplnému rozdělení v 9. století, kdy „Nicolas, biskup Říma exkomunikoval Photia, patriarchu Konstantinopole, který zase exkomunikoval Nicolase.“ Zde vidíme, původ rozdělení římskokatolické a řecké pravoslavné církve.
8. Leo I (440-461 n.l.), se stal prvním papežem v Římě. To byl ve skutečnosti počátek římskokatolické církve. „Prohlásil se za Pána celé církve, byl zastáncem výhradního celosvětového papežství, říkal, že odpor proti jeho autoritě je jistou cestou do pekla, byl zastáncem trestu smrti za kacířství“ (Halley). Někteří považují Gregory I (590-604 n.l.), za prvního papeže spíše než Lea. V prohlášeních Lea I, však vidíme všechny důležité charakteristiky papežství tak, jak byly po staletí prezentovány. Povoláním a praktikami byl Leo rozhodně římskokatolickým knězem!

Římskokatolické dominium

500-1500 n.l.

S prohlášením římského biskupa, že je papež (otec) všech církví a s jeho záměrem získat absolutní moc nad všemi křesťany a dokonce i nad světskou mocí můžeme pozorovat počátek římskokatolické církve a její nadvlády v Evropě a v částech dalších světadílů. V Evropě byla tato nadvláda téměř úplná a trvala přibližně 1000 let, které se v učebnicích historie nazývají obdobím „temna“. Tato století byla skutečně temná, protože odpadlická církev získala ohromnou moc a dělala vše možné, aby lidé neměli přístup k pravdě a spasení. Katolická tradice si přisvojila místo, které zaujímalo evangelium. Papež si přisvojil pozici Krista, stejně jako Marie, „svatí“ a katoličtí kněží.

Existovaly v období římskokatolické nadvlády nezávislé novozákonní církve?

„Kardinál Hosius, římský katolík, předseda Trentského kuncilu psal a hovořil v roce 1554 n.l. o existenci novozákonních církví, které existují již od roku 350 n.l. „Kdyby měla být pravda o náboženství posuzována podle připravenosti a odhodlanosti člověka z jakékoli sekty podstoupit utrpení, pak by názor a pronásledování anabaptistů nemohl být opravdovější a jistější, protože za posledních 1200 let nebyla žádná jiná sekta tolik trestána a žádní jiní lidé radostněji a vytrvaleji nepodstupovali nebo se dokonce nenabízeli, že podstoupí nejkřutější tresty.“ (M.L. Moser, Jr.).

„Zwingli, švýcarský reformátor, spolupracovník Luthera a Kalvina v průběhu Reformace 1525: Instituce anabaptismu není nic nového, ale za tři sta let mnoho zasahovala do církve a získala takovou sílu, že pokus utkat se s ní v této době se zdá být prchavý.“ (Ibid)

„Mosheim, luteránský historik velkého významu: „Před vzestupem Luthera a Kalvina byli téměř ve všech evropských zemích lidé, kteří tajně vyznávali víru moderních holandských baptistů.“ (Ibid)

Robert Barclay, Quacker, říká: „Poté ukážeme vzestup novokřtěnců, ke kterému došlo před reformací anglikánské církve, a existují také důvody věřit, že na evropském kontinentu jsou malé skrývající se křesťanské společnosti které vyznávají

mnoho postojů novokřtěnců a které existují již od dob apoštolů. Ve smyslu přímého přenosu Boží pravdy a skutečné podstaty duchovního náboženství se zdá pravděpodobné, že původ nebo následovnictví této církve je starší, než je sama římskokatolická církev. “ (I bid).

„O baptistech se dá říci, že nejsou reformátoři. Tito lidé, kteří tvoří sbory křesťanských věřících, a kteří jsou v různých zemích známi pod různými názvy, jsou absolutně nezávislí a oddělení od římské a řecké církve a bez přerušení existují od dob apoštolů po celá staletí. Po celou tuto dobu byli tvrdě pronásledováni kvůli kacířství, hnáni z jedné země do druhé, zbavováni práv, byl jim zabavován majetek, byli vězněni, mučeni a popraveni po tisících, přesto se neodklonili od víry v Nový zákon, jeho doktrínu a praktiky.“ (Crossing the Centuries)

„Naše čtenáře už muselo napadnout, že baptisté jsou stejná skupina křesťanů, jako byli dříve popisovaní anabaptisté. Toto bylo skutečně jejich hlavním principem od dob Tertulliana až do současnosti.“ (Edinburg Cyclopedia). (Pozn.:Tertullian se narodil asi 50 let po smrti apoštola Jana.)

„Baptisté stejně jako většina reformátorských denominací, nedatují svůj původ rokem Reformace 1520. Prostřednictvím tohoto významného hnutí, se dostali z poměrně neznámé pozice do stavu, kdy se jim začalo dostávat velké pozornosti. Jejich existence však nezačala Reformací, baptisté a baptistické církve vzkvétaly v Evropě, Asii a Africe, dlouho před Lutherem a dlouho před tím, než začala být známa římskokatolická církev.“ (Profesor Wm. C. Duncan, Department of Greek and Latin, University of Louisiana, citát Moser).

„Viděli jsme tedy, že baptisté, kteří byli dříve nazýváni anabaptisty... byli původní waldenští a byli dlouho v historii církve za ně uznáváni. Díky tomu mohou být baptisté považováni za jedinou křesťanskou společnost, která trvala od apoštolů a za křesťanskou společnost, která si zachovala po celé věky čisté doktríny evangelia.“ (Dr. Dermonst, kaplan holandského krále a Dr. Ypiej, profesor teologie v Graningenu...který obdržel královské stipendium na sestavení dějin reformované holandské církve. Tyto dějiny byly schváleny královskou korunou a oficiálně publikovány, citát Moser).

„Zdá se, že od poloviny třináctého století dále se waldenští a příbuzné skupiny snažily, odmítat papežskou církev s veškerými jejími zlořády a odklonem od křesťanství Nového zákona a upřímně usilovaly o realizaci apoštolské jednoduchosti a čistoty.“ (Newman, A Manual of Church History).

„Petrobrusiáni a Henriciáni (12. a 13. století) ... odmítají křest malých dětí, uctívání svatých obrázků, uctívání kříže, uctívání svatých, používání vysvěcených církevních budov a veškeré náležitosti hierarchické církve, které nemají původ v Bibli... odmítají autoritu otců (katolických vůdců) a tradici, spoléhají se pouze na Písmo.“ (I bid)

„Arnoldisté (13. a 14. stol.) ...Shodli se na nekompromisním nepřátelství vůči římskokatolické církvi...v římskokatolické literatuře 13. a 14. jsou zmiňováni dostatečně často, aby to prokázalo, že jejich snahy pokračovaly dlouho po vzestupu waldenských... Apoštolskou církev přijali za svůj model a jejich cílem bylo obnovit křesťanství v jeho primitivní čistotě a jednoduchosti.“ (I bid).

„Různé evangelické skupiny v Holandsku a Německu ve 13. az 15. století... Odmítali proměnu chleba a vína v tělo a krev Kristovu v rukou kněží, ani neříkali, že svátost křtu je dobrá pro spasení malých dětí (pokud jde o malé děti, které jsou příliš malé, aby osobně uvěřily Kristu). ...odmítali práva svatých a půst a jiná utrpení za hřích a nazývali pověrami všechny zvyklosti, které se dodržovaly v církvi, „které nezavedl Kristus a jeho apoštolové.“ Táborité (14. a 15. století v Německu a Itálii)...odmítli Apokryfa, tradice a církevní autoritu a vyznávali jedinou a absolutní autoritu kanonického Písma v otázkách víry a jejího praktikování...považovali římskokatolickou církev za „církve zlých a šelem a běhen“, za „dům lží“...Odmítali celý systém ceremonií vzniklých v souvislosti s mší... odmítali proměnu i konsubstanciaci ... důrazně odmítali veškeré církevní půsty a svátky s výjimkou těch, které schvalovali apoštolové, církevní zařikání a všechny liturgické pomůcky, odmítali doktrínu očištění, modliteb za mrtvé, intervence svatých, uctívání relikvií, svatyní, obrázků“ (Newman).

Změny v katolické církvi v této éře:

Starší poprvé nazýváni knězi Luciánem (2.století)

Kněžská mše zavedená Cypriánem (3.století)

Modlitby za mrtvé (300 n.l.)
Křižování (300 n.l.)
Voskové svíce (300 n.l.)
Uctívání andělů a mrtvých svatých a používání obrázků (375 n.l.)
Mše se stala každodenním rituálem (394 n.l.)
Počátek euforie okolo Marie, termín „Matka Boží“ byl poprvé použit při Efezském koncilu (431 n.l.)
Kněží začali nosit zvláštní oblečení (500 n.l.)
Poslední pomazání (526 n.l.)
Doktrína o očištění vydaná Gregorem I (593 n.l.)
Při uctívání se používá latina (600 n.l.)
Modlitby věnované Marii, mrtvým svatým a andělům (600 n.l.)
První člověk prohlášený za papeže (Bonifác III) (610 n.l.)
Líbání chodidel papeže (709 n.l.)
Světská moc papežů udělená Pepinem, králem Franků (750 n.l.)
Uctívání kříže, obrázků a schválených relikvií (786 n.l.)
Svatá voda se špetkou soli a požehnaná knězem (850 n.l.)
Uctívání svatého Josefa (890 n.l.)
Počátek kardinálské školy (927 n.l.)
Křtění zvonů zavedené papežem Janem XIII (965 n.l.)
Kanonizace mrtvých svatých, poprvé papežem Janem XV (995 n.l.)
Půst v pátek a velikonoční půst (998 n.l.)
Mše se postupně vyvinula v oběť, povinná účast (11.stol.)
Zaveden celibát kněží (1079 n.l.)
Petr poustevník přijal od pohanů růženec (1090 n.l.)
Inkvizice zavedená Veronským koncilem (1184 n.l.)
Prodej odpustků (1190 n.l.)
Sedm svátostí definovaných Petrem Lombardem (12.stol.)
Proměna definovaná papežem Innocentem III (1215 n.l.)
Zpověď z hříchů kněžům, místo Bohu zavedená papežem Innocentem III (1215 n.l.)
Přijímání hostie, zavedené papežem Honoriem III (1220 n.l.)
Bible zakázána pro laický lid, dána na index zakázaných knih koncilem ve Valencii (1229 n.l.)
Škapulíř, který zavedl Angličan Simon Stock (1251 n.l.)
Pohár, který byl zapovězen pro světský lid při přijímání- zavedeno koncilem v Kostnici (1414 n.l.)
Očistec prohlášen za dogma koncilem ve Florencii (1439 n.l.)
Prohlášeno, že tradice má stejnou autoritu jako Bible Trentským koncilem (1546 n.l.)
Apokryfa přidána k Bibli Trentským koncilem (1546 n.l.)
Papež Pius IX vyhlásil Mariino neposkvrněné početí (1854 n.l.)
Soubor omylů vyhlášených papežem Piem IX, ratifikován Vatikánským koncilem, odsoudil svobodu vyznání, svědomí, projevu, tisku a vědecké objevy, které nejsou schváleny římskou církví, upevnil světskou autoritu papeže nad všemi světskými vládci (1864 n.l.)
Papežská neomylnost ve věcech víry a morálky prohlášená Vatikánským koncilem (1870 n.l.)
Nanebevzetí Marie prohlášené papežem Piem XI (1950 n.l.)
Marie prohlášena za Matku církve papežem Pavlem VI (1965 n.l.)

Vidíme, že i když opravdové novozákonní církve nikdy nepřestaly existovat po staletí, která následovala po apoštolech, římskokatolická církev postupně zaujímala jejich současnou podobu. Začala také její nadvláda nad většinou světa.

Protestantská reformace

1550 - 1700

V 16.století odmítlo několik římskokatolických vůdců omyly, kterým se učili, a postavili se do čela rozsáhlého hnutí mimo římský systém. Nejznámější z těchto reformátorů je Martin Luther, římskokatolický kněz, který se obrátil při čtení

knihy Římanům. V té době v Evropě existovalo silné protikatolické hnutí, a bylo vytvořeno mnoho protestantských denominací mimo kontrolu papeže. I když protestantské skupiny odmítly mnoho zlého v katolicismu, nevrátily se k čistému příkladu novozákonní církve. Církev se rozdělila na tři hlavní proudy - římský katolicismus, protestantismus a nezávislé novozákonní církve.

Pozitivní charakteristiky protestantské reformace. Dále uvádíme pouze čtyři z mnoha požehnání, která vyplynula z protestantské reformace v Evropě. Za prvé, byla odmítnuta autorita papeže. Za druhé, byla odmítnuta většina hrubých omylů katolické tradice. Protestantské církve, alespoň prohlašovaly touhu řídit se podle Bible, jako jediné a konečné autority. Za třetí, bylo odmítnuto spasení prostřednictvím skutků pro církev, alespoň teoreticky. Protestantské církve prohlašovaly, výhradně evangelium apoštolů, i když si zachovaly falešnou ideu křtění malých dětí pro svátost spasení. Za čtvrté, odhození římského pouta vedlo k větší individuální svobodě.

Charakteristiky protestantské reformace, které nebyly založeny na Písmu. Smutnou skutečností evropské reformace bylo, že to byla pouze částečná reformace odpadlictví, které kvasilo v římském a řeckém systému. Skutečně došlo k odklonu od papežského odpadlictví a touze vytvořit čistší církev, ale hlavní protestantské skupiny se nevrátily zcela k apoštolskému příkladu. Ani se o to nepokusily. Následují čtyři příklady nebiblických záležitostí, které si zachovala většina skupin vzniklých z protestantské reformace:

Spojení se státem. Mnoho protestantských skupin se stalo státní církví - skotská církev (presbyteriáni), německá církev (luteráni), anglikánská církev (anglikáni).

Nedošlo k návratu k novozákonnímu příkladu separace církve a světské moci.

Hierarchická správa. Pravidlem bylo, že protestantské církve si zachovaly určitou formu vlády hierarchie. Autonomie místních novozákonních církví se nepraktikovala.

Dodržování svátostí. Protestantské denominace odmítly ohavnou katolickou svátost oltářní, ale mnohé i nadále hlásaly, že ve Večeři Páně a křtu je určitá příznivá moc. Např., protestantské denominace jako Anglikáni a Luteráni i nadále učili, že Kristus je přítomen duchovně v prvcích Večeře a že je přijímán jako svátost, i když odmítali římské učení, že prvky Večeře se opravdu stanou Jeho tělem a krví. Podobně podle učení většiny protestantských skupin, je křest malého dítěte událost, kdy dítě přijme Ducha svatého a stane se členem těla Kristova. Jako ilustraci si vezměte doktrínu lutheránů. „Protože jsou svou podstatou hříšníci, potřebují děti, stejně jako dospělí, křest. Každé pokřtěné dítě, se znovu narodilo z vody a Ducha a má od Boha závazek a je Boží dítě a dědic nebeského království.“ (The New Analytical Bible, str. 49) Vidíme, že došlo k určité formě sakramentalismu, přenesené z katolicismu do protestantismu.

Perzekuce separatistů. Několik protestantských denominací se provinilo pronásledováním novozákonních křesťanů. „Kalvin schválil smrt Serveta. V Holandsku, Calvinisté popravili Arminána. V Německu, Luteráni popravili několik anabaptistů“ (Halley). „Reformátoři... se rozhodli, že použijí všechny nezbytné prostředky, aby vykořenili anabaptismus...Protestantům i katolíkům se anabaptisté nezdáli být, jen nebezpečnými kacíři, ale i hrozbou pro náboženskou a sociální stabilitu křesťanské Evropy. V krvavých čistkách následujícího čtvrtstoletí byly tisíce anabaptistů usmrcovány (upalovány na katolických územích, topeny a stínány za protestantských režimů)“ (Lion History of Christianity, str. 402). V různých historických obdobích anglikánská církev, tvrdě pronásledovala nezávislé novozákonní věřící. Slavný John Bunyan napsal svoji knihu Pilgrim's Progress za 12 let svého věznění, protože odmítl licenci od anglikánské církve. V té samé věznici, bylo v těchto letech dalších nejméně 60 separatistů a v této oblasti bylo v té době mnoho dalších vězení. Puritáni, anabaptisté, partikulární baptisté a jiní, přechali do Evropy a Ameriky, aby unikli pronásledování anglikánské církve. Proč? Protože tito křesťané by se nepodrobili, nebiblickému systému státní církve, ani by nedodržovali odpadlické praktiky a názory v anglikánské církvi.

Snahou anabaptistů bylo praktikovat biblickou separaci a udržovat apoštolský pořádek, což jim přivodilo nenávisť katolické a státní církve. „Na rozdíl od reformátorů nezastávali postoj, že „křesťanstvo“ je křesťanské. Od začátku se viděli jako misionáři lidí vlašné zbožnosti, kteří se řídí evangeliem jen zčásti. Anabaptisté systematicky dělili Evropu do sektorů evangelizačního dosahu a posílali tam misionáře po dvou a po třech.“ (Lion's History of Christianity, str. 400). „Jejich

zájmem nebyla pouhá reformace církve , byli odhodláni obnovit její sílu a věrnost z minulých staletí...Anabaptisté rozpracovali „kongregační“ (nezávislý, autonomní) pohled na církevní autoritu.“ (Lion's, str. 401)

Římská protireformace

1550 - 1675 n.l.

„Za padesát let prošlo reformační hnutí Evropou, a ovlivnilo většinu Německa, Švýcarska, Holandska, Rakouska, Maďarska, Polska a postupovalo ve Francii. To byl obrovský úder římské církvi, která zorganizovala protireformaci“ (Halley)

Jezuité a inkvizice. „Odpovědí Říma na odtržení Luteránů, byla inkvizice pod vedením jezuitů, řádu založeného Ignácem z Loyoly, Španělem, na principu absolutní a bezpodmínečné poslušnosti papeži. Cílem inkvizice a jezuitů bylo znovuzískání území, které ovládli protestanté a mohamedáni, a porážka celého světa, který nevěřil v římskokatolickou církev. Jejich hlavním cílem bylo zničit kacířství, tj. veškeré myšlení, které je jiné, než řekl papež.

„Primární metody jezuitů se zaměřovaly na školy, kam byly přijímány převážně děti z vládnoucích tříd s tím, že snahou bylo žáka naprosto ovládnout. Jednak zpovědníci, zejména v případě králů, princů a světských vládců; kterým bylo dopřáno užívat si všech druhů nectností a zločinů, aby se získala jejich přízeň a jednak silou, aby se přesvědčili, že mohou používat inkviziční rozsudky. Ve Francii způsobili Bartolomějskou noc (kdy bylo 70 000 separatistických křesťanů usmrceno za jednu noc), pronásledování Hugenotů...Ve Španělsku, Holandsku, jižním Německu, Čechách, Rakousku, Polsku a jiných zemích způsobili masakry nesčíslného množství lidí. Těmito metodami zastavili Reformaci v jižní Evropě a v podstatě zachránili papežství od zániku.“ (Halley)

Příklady inkvizičních hrůz

Albigensové. Kázali proti nemorálnosti kněžů, poutním cestám, uctívání svatých a obrázků, naprosto odmítali klérus a jeho požadavky, kritizovali stav církve, byli proti požadavkům římské církve, ve velkém rozsahu používali Písmo, žili životem plným odříkání a velmi se snažili o morální čistotu. Kvůli těmto „zlům“ zorganizoval papež Innocent III v roce 1208 křížáckou výpravu proti novozákonním křesťanům. Následovala krvavá vyhlazovací válka, která měla sotva v historii paralelu. Město za městem bylo obsazováno a obyvatelé vražděni bez rozdílu a bez ohledu na věk, nebo pohlaví. V roce 1229 byla založena inkvizice a o sto let později byli albigensové úplně vymýceni. (Ibid)(Poznámka: Římská inkvizice působila po celou dobu Temna, ale po protestantské reformaci byla ještě posílena.)

Hugenoti. Jejich horlivá ctnost a čisté životy byly v nápadném kontrastu se skandálním životem římského kléru. V roce 1557 si papež Pius vynutil jejich vyhlazení. Král vydal dekret , aby byli zmasakrováni a nařídil, aby mu je všichni loajální poddaní pomohli najít. Následovala Bartolomějská noc.Kateřina Medicejská, králova matka, horlivá zastánkyně Říma a ochotný nástroj papeže vydala příkaz a v noci 24.srpna 1572 bylo zmasakrováno 70 000 Hugenotů včetně většiny jejich vůdců. V Římě zavládla velká radost. Papež a jeho kardinálové šli ve slavnostním průvodu do kostela sv. Marka a nechali sloužit Te Deum jako dík. Papež nechal na památku tohoto masakru vyrazit pamětní medaili (Ibid).

Čeští bratři. Do roku 1600 žilo na tomto území 80% protestantů z celkového počtu 4 miliónů. Po zásahu Habsburků a jezuitů, se populace zredukovala na pouhých 800 000, všichni katolíci.

Španělsko Jakákoli snaha o osvobození, nebo nezávislé myšlení, byla krutě rozdracena. Torquemada (1420-98), Dominikánský mnich, arciinkvizitor upálil za 18 let 10200 lidí a 97000 jich odsoudil na doživotí. Oběti byli obvykle zaživa upalováni na náměstích při příležitostech náboženských svátků. Od roku 1481 do 1808 zemřelo mučednickou smrtí, nejméně 100 000 lidí a 1 500 000 bylo vypovězeno ze země.

Anabaptisté Následuje výňatek z The Anabaptist story od Williama R. Estepa:

Při perzekucích kardinála von Dietrichsteina byli bratři oloupeni o veškerý majetek a vyhnáni z Moravy. Znovu se bez svých domů a půdy, dobytka a zařízení domácnosti stali poutníky na zemi. Jejich historie v následujících staletích je historií naplněnou patosem lidí, kteří byli i všude v opovrzení a pronásledování. Tu a tam na okraji evropské civilizace byli občas na krátkou dobu ušetřeni krutého pronásledování. Ale pronásledování neskončilo. Bratři uprchli z Maďarska a Transylvánie. Díky ďábelským plánům jezuitů o sto padesát let později, se tyto oblasti staly peklem nenávisti, intrik a mučení, které v podstatě anabaptistické hnutí zničilo. ...Po nelidském mučení, které nelze popsat, se

ti, kteří nebyli zabiti, obrátili na katolictví. ...Misionářské úsilí Hutterita bylo nákladnou záležitostí. Odhaduje se, že 80% misionářů zemřelo mučednickou smrtí.

Anabaptistický vůdce byl zajat se svou těhotnou ženou na konci listopadu 1535 v domě Hanse Steinera z Clasenu. Byli ihned převezeni do episkopální pevnosti v Brandzellu. Krátce poté byl Hutter odvezen do Insbrucku, kde byly činěny všechny možné pokusy, aby se vzdal svého přesvědčení. Ani logika Dr. Galla Mullera, ani bodavá bolest po mučení, ani podlitiny po brutálním zbičování ho nepřiměly, aby zradil víru. 25. února 1536, asi tři měsíce pro svém zatčení byl upálen na hranici (str. 94).

Práce Hanse Huta, anabaptistického vůdce skončila jeho smrtí ve vězeňské cele v Augsburgu. Byl vězněn a mučen téměř po čtyři měsíce a zemřel udušením při požáru neznámého původu, který byl založen kousek od něj. Ale ani smrt jej nechránila lidského odsouzení. „Představitelé církve posadili jeho mrtvolu na židli a přinesli k soudu, přivázali židli na popravčí vůz, odsoudili k smrti a upálili na hranici 7. prosince“ (str. 81).

Stephen Sprugel předkládá popis popravky Hubmaiera (další anabaptistický vůdce očitým svědkem.... Za povzbuzování své ženy byl vzat na místo popravky. ...Když mu začaly hořet vousy, vykřikl, „Ó Ježíši, Ježíši.“ Zemřel udušením z kouře. O tři dny později byla jeho žena utopena v Dunaji (str. 67).

Dalším příkladem hrozných perzekucí zahájených římskými vůdci proti separatistům byla vražda anabaptistického vůdce, Sattlera.

Rozsudek byl přečten 18. května. O dva dny později, 20. května byl Sattler popraven. Mučení, jako předešlá před popravou začalo na tržišti, kde Sattlerovi odřízli kus jazyka. Do červena rozžhavenými kleštěmi mu byly dvakrát vyrvány z těla kusy masa. Pak byl přinucen nastoupit na vozík. Při cestě na popravě bylo kleště použito ještě pětkrát. Na tržišti i na popravě se neochvějný Sattler, který stále ještě mohl mluvit, modlil za své pronásledovatele. Poté, co ho přivázali provazem na žebřík a hodili do ohně, napomenul lid, soudce a starostu a nabádal je, aby se káli a obrátili... Jakmile se provaz na jeho zápěstích přepálil, zdvihl Sattler dva ukazováčky a dal tak slíbené znamení svým bratrům, že se mučednická smrt dá unést... Pak byli popraveni tři další. Poté, co každý pokus, aby se Sattlerova žena vzdala své víry, selhal, byla utopena o osm dnů později v řece Neckar (ibid., str. 47-48).

V roce 1529 byl vydán na 2. shromáždění (Second Diet of Speirs) rozsudek smrti nad anabaptisty. To značně urychlilo program vyhlazování, který již probíhal. Bylo najato čtyři sta zvláštních policistů, kteří měli najít anabaptisty a na místě je popravit. Ukázalo se, že je jich málo a tak byla tato skupina rozšířena na tisíc.... Tisíce anabaptistů podleho jednomu z nejrozsáhlejších pronásledování v historii... Jejich cestu po Evropě značily hořící otepi, a doutnající hranice (str. 49).

Římské melody mučení. Následující úryvek je z Babylon Mystery religion od Ralpa Woodrowa a jeho použití bylo povoleno, autorská práva 1966:

Mnozí byli ty ušlechtilé duše, které odmítli nároky papeže a místo toho se obraceli k Pánu Ježíši pro spasení a pravdu. Ti byli nazýváni kacíři a byli krutě pronásledováni římskokatolickou církví...

V těch dobách lidé hodně přemýšleli, jaké použít melody, které povedou největšímu mučení a bolesti. Jednou z nejpopulárnějších metod byl „hrazda“, dlouhý stůl, na který byl obviněný přivázán za ruce a nohy na zádech a vytažen na laně a kladce. Přitom došlo k vykloubení končetin a to způsobilo velkou bolest.

Pro vytrhávání nehtů se používaly velké kleště nebo se přikládaly rozžhavené na citlivá místa na těle. Kacíři byli válcováni tam a zpět na bubnech opatřených ostrými noži a hroty. Používal se nástroj na vytrhávání článků prstů a „španělské boty“ na drcení nohou a chodidel. „Železná panna“ byl dutý nástroj tvaru a velikosti ženy. Byly na něm umístěny nože takovým způsobem a s takovým tlakem, že oběť byla ve svém smrtelném obětí rozsápána. Tento mučící nástroj byl pokropen „svěcenou vodou“ a byl na něm nápis v latině, který znamenal „Sláva pouze Bohu.“

Poté, co byli obvinění zbaveni šatů, svázaly se jim ruce za zády hrubým motouzem. Na chodidla se jim upevnila závaží. Na kladce se buď nechali viset v polovině, nebo se náhle pouštěli, či zvedali, což vedlo k vykloubení končetin. Při takovém mučení stáli okolo kněží s kříži v ruce a pokoušeli se, aby kacíři odvolali...

Některým z těch, kteří odmítli učení římské církve, se lilo do uší a úst roztavené olovo. Vypíchali se jim oči a jiní byli krutě bičováni. Někteří byli přinuceni skočit z vysokých útesů, na dole upevněné bodce, kde se nechali v bolesti postupně zemřít. Jiní byli udušeni vlastními zmrzačenými částmi těla, v moči a výkalech. V noci byly oběti inkvizice připoutány řetězem k podlaze nebo ke stěně, kde byly bezbrannou kořistí pro krysy a jiné škůdce obývající tyto hrozné mučírny.

Náboženská intolerance, kterou způsobila inkvizice vedla k válkám, do které se zapojila celá města. V roce 1209 obsadili město Beziers muži, kterým papež slíbil, že když se zúčastní křížácké výpravy, odejdou po smrti očistec a půjdou rovnou do nebe. Záznamy říkají, že zde zahynulo šedesát tisíc lidí a krev tekla proudem ulicemi. V roce 1211 v Lavauru byl guvernér oběšen a jeho žena svržena do studně a rozdracena kamením. Čtyři sta lidí z tohoto města uhořelo zaživa. Křížáci se zúčastnili ranní mše. Pak pokračovali, aby obsadili další města v okolí. Odhaduje se, že při tomto tažení bylo v jeden den bylo usmrceno asi 100000 albigenů (protestantů). Jejich těla byla svezena na hromadu a zapálena.

Při masakru v Merindolu bylo ve stodole zamčeno pět set žen a stodola zapálena. Jestliže některá skočila z okna, skončila na hrotech oštěpů. Ženy byly otevřeně a bídě znásilňovány. Děti byly vražděny před očima rodičů, kteří je nemohli ochránit. Někteří lidé byli svrženi z útesů nebo zbaveni šatů a naří byli vláčeni ulicemi. Podobné metody se použily při Oranžském masakru v roce 1562. Papež Pius IV poslal armádu, aby zavraždila ženy, muže i děti. Příkaz byl splněn s hroznou krutostí, lidé byli vystavováni všemožné hanbě a mučení.

Ilustrace z knihy Ridpath's History of the World ...ukazuje práci inkvizice v Holandsku. Protestant je pověšen za nohy na břevnu. Oheň rozžhává pohrabáč, který ho má cejchovat a oslepit.

Někteří papeži, které římská církev v současnosti prohlašuje za „veliké“, žili a vzkvétali v té době. Proč neotevřeli dveře hladomoren a neuhasnili vražedný oheň, který po staletí zatemňoval evropskou oblohu? Jestliže prodávání odpustků, nebo lidé uctívající sochy jako idoly, nebo papežové žijící amorálně, lze vysvětlit jako „zlořády“ nebo omluvit tím, že tyto věci se děly při porušení zákonů církve, co lze říci o inkvizici? To nelze tak snadno vysvětlit, protože i když bylo mučení někdy ještě horší než bylo předepsáno, faktem zůstává, že inkvizice vznikla na základě papežského dekretu a byla potvrzována jedním papežem za druhým! (Woodrow, str. 105-109).

Ukázali jsme pouze malou část hrozného vyhlazování, které rozpoutala římskokatolická církev proti těm, kteří se odvážili zpochybnit její „autoritu“, oddělit se, a vytvořit nezávislé novozákonné církve. „Počet mučedníků papežských perzekucí, daleko převýšil mučedníky ranného křesťanství za pohanského Říma. Nehodnou „církví“ byly zavražděni stovky tisíc albigenů, waldensů, protestantů z Německa, Holandska, Čech a jiných zemí.

Varování separatistům dneška. Římskokatolická církev a institut papeže, je pravděpodobně institucí, která ze všech nejvíce na světě prahne po moci. Papež si vyhrazuje absolutní autoritu nejen nad všemi křesťany, ale nad celým světem, včetně světské moci a nekřesťanských náboženství. Papež použil bez milosti svoji autoritu všude, kde to bylo možné. „Jakkoli nahlas křičí římská kněžská hierarchie v naší zemi (Americe) o „toleranci“, je oficiální „neomylný“ zákon tohoto systému, ke kterému patří, proti ní. Členové římské církve jsou pro toleranci pouze v zemích, kde jsou menšinou. Papežství bojovalo za svobodu náboženství na každém kroku“ (Halley). Kdekoli a kdykoli může papež vládnout, BUDE vládnout. Historie to bezesporu dokazuje a současný papež Jan Pavel II i nadále vyhlašuje nejvyšší autoritu a jeho cílem je doba, kdy papež bude znovu vládnout veškerému křesťanskému světu.

„Centrem křesťanské jednoty musí být Řím,“ řekl papež Jan Pavel II asi 30000 mladých katolíků a protestantů, kteří se shromáždili v Římě na vigílii za mír při příležitosti konce roku. Evropská mládež vedená Rogerem Schultzem ze slavné ekumenické komunity v Taize, Francii se setkala v Římě od 27.prosince do ledna 1981, aby se modlila v římských kostelích a katakombách... Papež Jan Pavel se s nimi setkal ve svatopetrské bazilice 30.prosince a soustředil se na dvě témata: jednotu církve a smíření a křesťanský úkol vybudování „civilizace lásky“ ve světě ...řekl, „TATO JEDNOTA CÍRKVE od Krista, kterou křesťané zmařili, a kterou proto musí neustále znovu budovat, BYLA ZEJMÉNA SVĚŘENA APOŠTOLU PETROVI...POUZE PETROVI...KAŽDÁ CÍRKEV, KTERÁ SI PŘEJE ZACHOVAT APOŠTOLSKOU TRADICI, MUSÍ ZA TÍMTO ÚČELEM ZAJISTIT, ŽE JE VE SPOLEČENSTVÍ S ŘÍMEM.“ Papež také rovnou odmítl neinstitucionální křesťanství.“ (Why Were Our Reformers Burned).

Toto odmítnutí neinstitutcionálního křesťanství znamená nezávislé novozákonní církve mimo organizační hierarchii. Křesťané fundamentalisté, modlete se a mějte se na pozoru! Probuďte se, bojujte za víru apoštolů, bojujte proti ekumenickému hnutí, modlete se s vroucností, slzami a dodržujte půst, aby Bůh omezil ducha antikrista, dokud nebude chtít odvést nás z tohoto světa!

Pokud se Bibli věřící křesťané neprobudí, a nezačnou bojovat svými duchovními zbraněmi, proti tomuto sílícímu ekumenickému netvoru, pak my nebo naše děti, kteří žijeme v zemích, které dovolují svobodu vyznání, mohli bychom skončit za jednu generaci, svázání se světovou církví v čele s římským papežem.

Bible neslibuje, že odejdeme z tohoto světa, aniž bychom nezakusili počátek tohoto svazku se světovou církví. Neuvidíme její kulminaci. Neuvidíme odhalení antikrista, ale můžeme se dočkat dnů, kdy nehodná církev začne mít úspěchy v upevňování světové moci. Misionáři a křesťanští pracovníci na celém světě již narážejí na různé formy překážek od tohoto ekumenického ducha.

Římskokatolické učení a Bible

Omyl č. 1- Spasení vírou plus skutky

Římskokatolický koncept spasení se soustřeďuje na katolickou církev a její svátosti. Zatím co katolictví učí, že Kristus zemřel na kříži, aby vykoupil lidské spasení, církvi nestačí, aby lidi jednoduše vyzvala, aby přijali spasení vírou přímo od vzkříšeného Krista. Římská doktrína učí, že Kristus, který vykoupil spasení Svojí krví a smrtí, ho předal církvy (samozřejmě katolické církve!), která ho má rozdávat lidem.

„Jediný Boží Syn - získal poklad pro militantní církev,...svěřil ho požehnanému Petrovi, který měl klíče od nebe a jeho následovníkům, kteří jsou Kristovými faráři na zemi, aby ho mohli rozdávat věrným pro jejich spasení... Zásluhy požehnané Matky boží a všech vyvolených... dále k tomuto pokladu přispívají“ (Vatican Council II, str. 80).

„Byla to pouze apoštolská kolej, v jejímž čele stojí Petr, které věříme, že náš Pán svěřil všechna požehnání Nové smlouvy, aby zavedl na zemi jedno tělo Krista, kam se mají plně připojit všichni ti, kteří patří jakýmkoli způsobem Bohu.“ (Ibid, str. 415).

Vatican II hovořil o „církvi“ jako o „poslu Kristova spasení“. Podle toho tedy mají lidé přijmout spasení vírou v Krista PLUS podrobením se rituálům a zákonům římskokatolické církve. Podle katolické teologie, Kristus nedokončil spasení na kříži, to musí být zdokonaleno svátostmi a neustálou opakovanou obětí Krista na římském oltáři. Skutečný plán spasení, jak ho učí Řím, je následující. Toto je katolické evangelium:

První krok: Křest. Spasení podle římskokatolického dogmatu začíná křtem. Může to být křest malých dětí pro ty, kteří se narodí do katolických domovů nebo křest dospělých a těch, kteří se dají k římské církvi, později ve svém životě a nebyli pokřtěni jako malé děti. Katolická církev učí, že oběma způsoby prostřednictvím křtu získává člověk duchovní život.

Prostřednictvím svátosti křtu, všude tam, kde se provádí řádným způsobem určeným Páne a přijatý s řádnými dispozicemi duše, se člověk opravdu spojí s ukřižovaným a velebeným Kristem a znovu se narodí, aby sdílel božský život (Vatikánský koncil II, „Decree on Ecumenism.“, str. 427)

The Order of Baptism, oficiální katolická publikace publikovaná v roce 1969 říká: toto:

Jak Řád říká křest udělá z lidí části těla Kristova a Boží lidi. Očistí je od jejich hříchů, vytvoří, z nich nové bytosti, adoptované děti Krista a je důležité poznamenat, že to všechno je způsobeno „vodou a Duchem svatým“. Duch se při křtu dává také. (J.D.Crichton, Christian Celebration: The Sacraments, str. 31).

Uvažujte také o následujícím prohlášení z římskokatolické učebnice doktríny, knihy, která se používá při katolické misijní práci:

„Při křtu se nám poprvé dává božský život, v tom okamžiku jsme zrozeni z Boha „...při křtu“ jsme očištěni od hříchů - moc ďáblova je zničena, hřích (původní a osobní) je zničen a jeho potrestání odpuštěno. A současně se narodíme do Božího života. Duše se naplní světlem a v očích Boha se stává krásnou.“ (Johannes Hofinger, The Art of Teaching

Římskokatolická církev učí, že lidé by měli mít „osobní víru“ v Krista pro své spasení, ale tím nemyslí, že by jednotlivec mohl být spasen POUZE prostřednictvím osobní víry ve vztahu a vztahem s Kristem bez křtu a dalších svátostí. V katolických publikacích a katolickém učení je důraz nepochybně kladen na spasení prostřednictvím svátostí, spasení prostřednictvím skutků, spíše než spasení prostřednictvím osobní víry v Krista. Římské evangelium je doktrína spasení vírou PLUS skutky.

Poslechněme si to ve slovech moderního katolického teologa. Následující prohlášení učinil římský kněz, dobře známý svým důrazem na nezbytnost osobní víry při přijímání svátostí, přesto nám nezapomene připomenout, že svátosti jsou stejně důležité jako víra. „V nedávných letech církev znovu a znovu opakovala, že jsme spaseni vírou A svátostmi víry. OBOJÍ JE NEZBYTNÉ.“ (Crichton, str. 65)

Po křtu následují další svátosti. Po křtu, se člověk považuje za znovu narozeného a za část těla Kristova, církve. Duchovní život je prý také přijat při křtu. Tento nový život je prý vyživován a udržován přijímáním, svátostí oltářní, pokáním a dalšími svátostmi katolické církve.

Učení o dalších svátostech je úzce spjato s křtem. Protože ony buď posílí a rozvinou božský život přijatý při křtu... nebo ho obnoví. Při křtu obdržíme božský život: při svátosti oltářní (mši) báječnou potravu tohoto života. (Hofinger, str. 139).

Vatikán II utvrdil toto svátostní evangelium:

Kristus ...poslal apoštoly...aby kázali evangelium, každé bytosti a hlásali, že nás Syn Boží svou smrtí a vzkříšením osvobodil z moci Satana a od smrti, a přivedl nás do Království Svého „ Otce. ALE JEHO VŮLÍ TAKÉ BYLO, ABY SPASENÍ, O KTERÉM KÁZALI, BYLO DOSAŽENO OBĚTÍ A SVÁTOSTMI, okolo kterých se točí celý liturgický (ritualistický) život. (koncil Vatikán II, str. 23-24).

OD NEJRANNĚJŠÍCH DOB CÍRKVE BYLY TAKÉ DOBRÉ SKUTKY NABÍZENY BOHU ZA SPASENÍ HŘÍŠNÍKŮ, zejména skutky, které jsou obtížné pro lidskou slabost. Protože, bylo utrpení mučedníků víry a Božího zákona považováno za velmi cenné, kajícíci se často stávali mučedníky, aby jim jejich zásluhy pomohly získat rychlejší usmíření od biskupů. Modlitby a DOBRÉ SKUTKY SVATÝCH BYLY SKUTEČNĚ TOLIK CENĚNY, ŽE MOHLO BÝT PROHLAŠOVÁNO, ŽE KAJÍCÍK BYL OMYT, OČIŠTĚN a vykoupen s POMOCÍ VŠECH KŘESŤANŮ. (str.79).

Tak zjišťujeme, že římskokatolický plán spasení, je víra v Krista A křest A pokračování se svátostmi A s dobrými skutky. Dříve citovaný římský teolog to říká katolickými slovy: „Veškeré nové dokumenty o křesťanské iniciaci hovoří o křtu, přijímání a svátosti oltářní jako o svátostech, pomocí kterých se lidé stávají křesťany a předpokládají, že v tomto pořadí budou přijímány.“ (Christian Celebration:The Sacraments, str. 88).

Pro shrnutí římskokatolické doktríny spasení použijeme slova dalšího z jejich teologů:

Sedm svátostí je nezbytná cesta zavedená Kristem, prostřednictvím které se dostává Jeho vykupitelské, životadané milosti duším jednotlivců. Pokud chcete spasit svoji duši, musíte svůj život postavit na svátostech zavedených Kristem...Přijměte svátosti s hlubokou vírou a milujte je jako nezbytný způsob spasení... Svátosti jsou zdrojem skutečného života, božského života, který vás spojí s Bohem na tomto světě a na věčnosti. Nenechte se ničím přesvědčit, že se můžete obejít bez svátostí. Bez nich musí vaše duše zemřít... Pokud vůbec svátosti nepřijmete, nepřijmete milost. Pokud je nepřijmete řádně, to znamená, pokud je budete přijímat zřídka a s nedostatečným zanícením, přijmete méně milosti. (L.G. Lovasik, The Eucharist in Catholic Life, str. 14,15).

Redefinice „milosti“. Je důležité chápat, že katolická církev opětovně definuje milost. To mnoho lidí mate. Když hovoří tradiční římskokatolický kněz o spasení prostřednictvím milosti Ježíše Krista, nemyslí tím nevyslouženou, milost zdarma

od Krista, kterou je člověk věčně a úplně a jednou provždy spasen od hříchu. Milostí římskokatolická církev míní božskou pomoc žít správný život. Uvažujte o následujícím citátu z Vatikánu II:

Všechny děti církve, by si přesto měly pamatovat, že jejich velebený stav není výsledkem jejich vlastních zásluh, ale milostí Krista. Pokud nebudou reagovat v myšlenkách, slově a skutku na tuto milost, nejenže nebudou spaseny, ale budou o to přísněji souzeny.“ (str. 337).

To je divný druh milosti. Je to milost, která neudílí věčnou jistotu, ale pouze MOŽNOST žití podle božích požadavků. Je to nenápadná a nedobrá směs milosti PLUS skutků, která se přísně odsuzuje v knize Galatským: „Divím se, že jste tak rychle od toho, kterýž vás povolal v milost Kristovu, uchýlili se k jinému evangelium... Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buď!“ (Gal 1:6,8)

Biblická odpověď : V kostce víme, že způsob spasení svátostmi je špatný, protože je naprosto cizí učení apoštolů Páně. Příklady spasení v Knize skutků ukazují lidi spasené tím, že praktikovali víru v Ježíše Krista (SK. 10:43:11:16-18, 14:27,15:9-11). Když se filipský žalářník zeptal Pavla a Barnabáše, co má udělat, aby byl spasen, řekli mu, „Věř v Pána Ježíše Krista, a budeš spasen ty i dům tvůj.“ (Skutky 16:30, 31).

Knihy Římanům napsaná výhradně, aby odhalila způsob spasení, nám předkládá plnou, věčnou spásu prostřednictvím víry v Ježíšovu krev BEZ jakýchkoli skutků!

Řím. 3.21, 22,24 „Ale nyní bez zákona spravedlnost Boží zjevena jest, osvědčená zákonem i proroky, spravedlnost totiž Boží, skrze víru Ježíše Krista, ke všem a na všechny věřící...Spravedliví pak učinění bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši.“

Řím 4.4-6 „Kdožť skutky činí, tomuť odplata nebývá počtena podlé milosti, ale podlé dluhu. Tomu pak, kdož nečiní skutků, ale věří v toho, kterýž spravedlivého činí bezbožníka, bývá počtena víra jeho za spravedlnost, Jakož i David vypravuje blahoslavenství člověka, jemuž Bůh přivlastňuje spravedlnost bez skutků.“

Řím 11.6 „A poněvadž z milosti, tedy ne z skutků, sic jinak milost již by nebyla milost. Pakli z skutků, již není milost, jinak skutek nebyl by skutek.“

Všimněte si, že v posledním odkazu Bůh říká, že je nemožné směšovat milost a skutky, kvůli spasení. Buď jsme spaseni milostí, nebo jsme spaseni skutky-nikoli směsicí obojí, jak učí katolická církev!

Katolická doktrína spasení, také protiřečí vlastnímu učení Ježíše. Například kniha Jan byla napsána výslovně, aby vedla lidi k věčnému životu v Kristu. „Ale tito zapsáni jsou, abyste věřili, že Ježíš jest Kristus, Syn Boží, a abyste věřice, život měli ve jménu jeho“ (Jan 20:31).

Prvních dvanáct kapitol Jana, popisuje Ježíšovo poslání na světě ztracených lidí. V těchto kapitolách se nám s jednoznačným důrazem ukazuje, že věčný život a spasení jsou přijímány vírou v Ježíše Krista. Slovo „věřit“, je klíčový termín Janových kapitol od jedné do dvanácté. Viz: Jan 1:12, 3:16-18, 36, 5:24, 6:28,29, 7:38,39, 8:24, 9:35- 38,11:25,26, 12:36,37. Všimněte si, že ve všech těchto verších se nám říká, že spasení je získáno prostřednictvím víry v Krista. „Tedy řekli jemu: Co budeme činiti, abychom dělali dílo Boží? Odpověděl Ježíš a řekl jim Totoť jest to dílo Boží, abyste věřili v toho, kteréhož on poslal.“ (Jan 6:28,29)

To je skutečné Biblické spasení. Věčný život, odpuštění hříchu, správnost a Duch svatý jsou přijaty, když jednotlivce uzná svoji hříšnost, kaje se ze svých hříchů a věří Ježíši Kristu, jako Pánu a Spasiteli. Pouze pak může činit nějaké skutky, aby potěšil Boha. Skutky a ceremonie, jako křest a Večeře Páně, samy o sobě nemají nic společného s odpuštěním hříchu, nebo věčným životem, nebo novým narozením, nebo tím, že se člověk stane dítětem Božím. Poslušnost vůči Bohu spíše následuje po spasení tak přirozeně, jako přijímání potravy a smích následuje přirozené narození člověka. Nejdříve musíme přijmout život prostřednictvím ve vztahu osobní víry ve vztahu a do vztahu s Ježíšem Kristem jako Pánem a Spasitelem. Poté, když máme tento život, začne znovu narozený věřící sloužit svému Pánu.

Chcete věčné spasení? Naslouchejte slovům Bible svaté: „Věř v Pána Ježíše Krista, a budeš spasen ty i dům tvůj.“

Na co se máme ptát člověka, který tvrdí, že je spasený římský katolík (napsal Alex O. Dunlap): „Občas se některý křesťan v dobré víře domnívá, že zná spaseného římského katolíka.“ Takového člověka vyzveme, aby ho s námi seznámil, abychom mohli v jeho přítomnosti položit římskému katolíkovvi tyto otázky. Jeho odpovědi snadno určí, že není spasen ve skutečném biblickém smyslu. Novým přístupem „přizpůsobení“ římské církve v těchto ekumenických dobách odpadlictví je používat stejné výrazy jako fundamentální křesťané. Křesťanská láska není dávána najevo tím, že se lidé nechají věřit, že jsou spaseni, když nejsou. Křesťanská láska je dávána najevo tím, že se opravdové evangelium jasně a srozumitelně vysvětlí, takže „pobožná, ale zatracená“ osoba si uvědomí, že není spasena a že potřebuje Spasitele. Musí přijmout opravdového Krista z Bible, nikoli zfalšovaného jako v římské, řecké a mnoha jiných církvích. Apoštol Pavel řekl; Že neměl na svědomí krev žádného člověka, protože před lidmi neskrýval pravdu. Kéž by totéž platilo o každém opravdovému svědku Ježíše Krista! Zde jsou ty otázky:

1. Kdy jste se obrátil?
2. Jak jste se obrátil?
3. K čemu, nebo ke komu, jste byl obrácen?
4. Čemu teď věříte, čemu jste nevěřil před svým obrácením?
5. Co znamená být spasen?
6. Na jakých slibech z Písma zakládáte svoje spasení?
7. Co znamená znovu se narodit?
8. Jste si dnes jist, že když zítra, nebo kdykoli v budoucnu zemřete, budete ihned po smrti v nebi?
9. Čemu věříte o očistci?
10. Čemu věříte o svátosti oltářní?
11. Stále chodíte na mši?
12. Věříte, že každý hříšník, který zemře, aniž by uvěřil v Ježíše Krista jako jediného, kdo může spasit jeho duši a odpustit jeho hříchy, může být spasen?
13. Věříte, že Marie a římskokatoličtí svatí mohou vyslyšet vaše modlitby nebo vám pomoci dostat se do nebe?
14. Jak si myslíte, že je krvavá oběť Ježíše Krista aplikována na vaši duši?
15. Řekl jste svému knězi, že jste byl spasen?
16. Věříte, že budete i nadále spasen, když opustíte římskokatolickou církev, necháte se pokřtít od věřícího a vstoupíte do základní Bible věřící nekatolické církve?
17. Kdy a kde plánujete, že to uděláte?

Když budete podrobně hovořit o otázkách tohoto typu, rychle poznáte, že ten člověk věří ve své skutky, zásluhy, křest, přijímání, svátosti nebo něco dalšího nebo PLUS Ježíše Krista a ne jen a POUZE v Krista. Pak se mu může vysvětlit rozdíl, mezi jeho nebiblickou formou spasení a spásné víry v Bibli.

Omyl č. 2 - Církevní tradice má stejnou autoritu jako Písmo

Podle římského pojetí má církevní tradice stejnou autoritu jako Bible. Můžeme říci, že to je základní omyl katolické církve. Tato idea umožňuje římské církvi hlásat takové zvláštní doktríny jako očistec, Marii jako Matku Boží bez hříchu, katolické kněžství, papežství, modlitby „k“ a „za“ mrtvé, poslední pomazání atd., bez opory v Písmu. Když použijeme Bibli, jako jediný a konečný zdroj autority, snadno uvidíme, že toto učení je falešné. Římskokatolická církev, ale tvrdí, že má jiné autority a praktiky. Prohlášení papeže a církevních koncilů je pro katolíky stejně tak závazné, jako učení apoštolů. Katolický autor vyjadřuje toto falešné dogma následujícím způsobem: „Bible je náhodná sbírka spisů misionářů... Neposkytuje obecný pohled na odhalenou pravdu.... Ani knihy Římanům, Efezským a Židům, neposkytují celé křesťanské evangelium. ...Živoucí učení církve chrání a vysvětluje pravdu, nacházíme při čerpání z Krista a Písma. V každé mezeře a puklině Biblického poselství, se leskne průzračná voda tradice.“ (Karl Adam, One and Holy, str. 78,79).

Prohlášení v dokumentu Vatican II jasně ukazuje, že tento pohled na autoritu se nezměnil:

Církev nečerpá jistotu o všem, co bylo odhaleno, pouze ze svatého Písma. Proto se musí se stejnou loajalitou a oddaností přijmout a ctít svatá tradice i Písmo svaté. Proto je jasné, že svatá tradice, Písmo svaté a učení autority církve ...jsou tak

spojeny dohromady, že jedno by nemohlo obstát bez druhých. ... Svatá teologie spočívá na písemném Slovu Božím, spolu se svatou tradicí, jako jejím primárním a věčným základem. („Dogmatic Constitution on Divine Revelation“).

Biblická odpověď

1. Jakékoli učení církve, které odporuje Bibli, je špatné a mylné (Iz 8:20, Řím 16:17, Ga 1:8, Fil. 1.3:17, Kol. 2:8, 1 Ti 6:14, 2 Ti 1:13). Problém římskokatolické tradice není jen v tom, že přidává k biblickému učení. Také přímo Bibli protiče. Velký počet katolických dogmat, je přímo proti apoštolské pravdě. Příklady falešného učení, jsou uvedeny v této studii. Pán Ježíš veřejně odsoudil farizeje, protože jejich tradice odporovala Písmu a odváděla lidi od čisté pravdy Božího slova (Mk 7:6-13).

Farizeové tvrdili, že jsou Bohem povolání strážci a vykladači Božího slova, stejně jako to dnes tvrdí římskokatolický papež a biskupové. Ježíš dnes není na Zemi svým tělem, ale je Duchem a prostřednictvím Ducha i nadále odsuzuje ty, kdo podle své tradice odporují a popírají Písmo. Odsuzuje římskokatolickou církev a veškeré jiné skupiny, které dávají vlastní tradici na stejnou úroveň jako je Bible.

2. Bible je úplná. Křesťanská víra byla odhalena ve své neodvolatelnosti v novozákonním písmu. Každé slovo Písma volil pečlivě Bůh. Uvažujte o svědectví následujících inspirovaných veršů: Ž. 12:6,7, 1 Kor 2:12,13.

Apoštol Pavel učil, že Písmo je tak konečné, že mají možnost udělat „aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.“ (2 Ti 3:16,17). Pokud je Bible sama o sobě schopná toto dokázat, pak už jistě nepotřebujeme „odhalení“ mimo Bibli, jako jsou proklamace papežů a katolických rad.

Pravda, kterou Bůh chce, aby dnes lidé věděli, byla jednou provždy odhalena v Bibli. Úkolem církve je tuto pravdu bránit, nikoli formulovat něco nového. Bylo řečeno, že církve mají výkonnou a soudní autoritu, nikoli legislativní autoritu. Juda nám říká: „...abyste statečně bojovali o víru, kteráž jest jednou dána svatým.“ (Judy 3) Ti, kteří k Božímu odhalení přidávají, jsou příkře odsuzováni v poslední kapitole Bible. „Osvědčujit“ pak každému, kdož by slyšel slova prorocství knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto věcem, žeť jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této.“ (Zje 22:18). Toto vážné varování katolická hierarchie ignorovala a bude za to platit celou věčnost.

3. Apoštolové měli speciální inspiraci a vedení při psaní Písma. Práce apoštolů se nazývá základní práce v Ef. 2:20. Byli povoláni Bohem, aby položili základy církve. To naznačuje dočasnou, pomíjející, jednorázovou práci. Jakmile jsou položeny základy konstrukce, už se nepokládají znovu. Podobně i apoštolové dělali práci, která se nemusí opakovat. Založili první církve, a napsali Nový zákon a dokončili tak Bibli, Boží knihu, pro tento věk. Apoštolům byla odhalena „víru, kteráž jest jednou dána svatým.“ (Judy 3, Ef. 3:3-6). Když byla jejich jedinečná práce na základech dokončena, odešli ze scény.

Od dnů apoštolů církve nepotřebovaly další odhalení, protože máme dokončené Písmo. Potřebou bylo dávat pozor na zjevení, které jsme již měli. Církve v dnešní době nepotřebují žádné apoštoly, protože máme neomylné učení apoštolů uchované v Písmech Nového zákona. Pevné základy byly položeny před dlouhou dobou. Dnešní potřebou je vybudovat pevné církve a jednotliví křesťané žijí na dobře položených základech pro slávu Ježíše Krista.

Římskokatolická idea apoštolského následnictví - že papež a biskupové jsou následníky apoštolů - je cizí záznamům Písma. V apoštolském úřadu byli muži individuálně jmenovaní Ježíšem Kristem. Každý z nich viděl vzkříšeného Krista (I Cor. 9:1, 15:7-9). V Novém zákoně nikde není, že by byl tento úřad přenosný. To také sami učili. „Pavel apoštol, (ne od lidí, ani skrze člověka, ale skrze Jezukrista, a Boha Otce, kterýž jej vzkřísil z mrtvých,)“ (Gal 1:1).

Ve věčném Božím městě, je dvanáct základů a v těchto základech jsou napsána jména dvanácti apoštolů-POUZE DVANÁCTI! „A zed městská měla základů dvanácte, a na nich jména dvanácti apoštolů Beránkových.“ (Zje 21:14).

Žádný žijící současník není v žádném smyslu následníkem úřadu, dvanácti božích apoštolů. Od smrti apoštolů žádný

člověk neobdržel apoštolské pomazání. Duch svatý dal církvi na jejím počátku její nejvyšší písemnou autoritu, dokončenou Bibli. To je naprosto dostačující!

Omyl č. 3 - Římskokatolická církev je jedinou opravdovou církví

Římskokatolická církev se vždy považovala za jedinou opravdovou církev Ježíše Krista. Katoličtí teologové často identifikovali římskou církev s tělem Krista. Jeden citát toto myšlení ilustruje:

Katolická církev...se zná, jako církev Krista...jako tělo Krista, jako jeden prostředek ku spasení. Proto... musí odsoudit všechny ostatní církve, které vznikly, nebo by mohly vzniknout...jako nekřesťanské a protikřesťanské výtvořky (Karl Adam, One and Holy, str. 93).

Proto katolická církev ve své historii učila, že mimo ní není spasení, alespoň ne v plném smyslu toho slova. To bylo řečeno na Římském koncilu v 15. století: „Katolická církev věří, hlásá a tvrdí, že nikdo žijící mimo katolické církve, nejen pohané, ale i židé, kacíři a odštěpenci se mohou podílet na věčném životě, ale že půjdou do věčného ohně připraveného pro ďábla a jeho anděly, pokud se před koncem života nestanou členy katolické církve“. Florentský koncil 1439, „The Decree for the Arminians“, citovaný z Theologians Answer Your Questions, str. 213).

Toto učení bylo v nedávných letech poněkud modifikováno. (Římskokatolická církev často měnila svá dogmata, aby dosáhla nových cílů). V dnešní době, katolická církev učí, že nekatoličtí křesťané - ano, dokonce i následovníci pohanských náboženství - mohou být také spaseni, pokud upřímně následují světlo, které mají. Nyní si uvědomujeme, že milióny lidí byly a jsou v této jedné církvi, i když v neúplném svazku s ní kvůli rozdělení křesťanstva... existuje zde nově vytvořený vztah mezi námi a našimi bratry, kteří jsou od nás odděleni (op. Cit. Str. 214,215).

Plán spasení je také pro ty, kteří uznávají Spasitele, na prvním místě jsou to Muslimové. Ti hlásají víru Abraháma a spolu s námi obdivují jednoho milostivého Boha, soudce lidstva posledního dne...Ti, kteří ne vlastní vinou neznají evangelium Krista nebo Jeho církve, ale kteří přesto hledají Boha upřímným srdcem a pohnuti milostí se pokoušejí svými skutky naplnovat jeho vůli tak, jak ji znají prostřednictvím diktátu svého svědomí. Ti mohou také dosáhnout věčného spasení (dokumenty Vatican II, „Dogmatic Constitution on the Church“).

To neznamená, že římskokatolická církev už nevěří, že je jedinou opravdovou církví. Věřící tomu. Když říká, že nekatolíci mohou dojít určitého spasení, vidí je tato církev jako bratry, kteří jsou „oddělení“. Oddělení od čeho? Od jedné opravdové církve, římskokatolické církve! Poslechněme si to ve slovech katolického ekumenického kazatele: „Oddělení bratří... žijí mimo viditelnou strukturu a plné organické spojení Jedné církve“ (op cit. Str. 215).

Římskokatolická církev se i nadále považuje za jedinou skutečnou církev ve svém plném významu. Vatikánský koncil znovu potvrdil toto:

Je to jediná církev Krista, která ve víře, kterou hlásáme, je jedinou svatou, katolickou a apoštolskou církví, kterou náš Spasitel po svém vzkříšení vložil Petrovi do péče... Tato církev vytvořená a organizovaná; jako společnost v současném světě přetrvává v katolické církvi, které vládne Petrův následovník a ve spojení s ním i biskupové (Vatikánský koncil II, str. 329).

Právě prostřednictvím Kristovy katolické církve, která je univerzální pomocí ke spasení, lze získat všechny prostředky ke spasení. Byla to pouze apoštolská kolej, v jejímž čele stojí Petr a které věříme, že náš Pán svěřil veškeré požehnání Nové Smlouvy, aby zavedl na zemi jedno tělo Kristovo, do kterého by měli být plně začleněni všichni ti, kteří jakýmkoli způsobem patří k lidem Božím (Ibid. Str. 415).

„Tento svatý koncil se nejprve ze všeho obrací na katolické věrné. Jeho základem je písmo a tradice a učí, že církev, nyní poutník na zemi, je nezbytná pro spasení...Kristus je pro nás přítomen ve svém těle, kterým je církev. On sám...potvrdil současně nezbytnost církve, do které lidé vstupují prostřednictvím křtu jako dveřmi. Proto ti, kteří při

vědomí, že katolická církev byla Bohem prostřednictvím Krista založena, jako nezbytnost do ní odmítají vstoupit nebo v ní zůstat, nemohou být spaseni.“ (I bid str. 336).

Slova nemohou být jasnější. Ti, kteří říkají, že katolická církev už nevznáší nároky na své výsadní postavení, žijí v pohádkové říši. Proto jsou všechny ty ekumenické útoky, které vedou římskokatolíci vůdci s protestanty, určeny k nalákání protestantů: „zpět na jejich místo. „Římskokatolický ekumenismus znamená, že všichni nekatolíci se stanou katolíky a podrobí se autoritě papeže. To je jediný ekumenický svazek, který si katolická hierarchie představuje.

Římskokatolický ekumenický vůdce to vyjádřil jasně: „Kvůli jednotě církve musí skála Petrova úřadu vytrvat po staletí ...pouze institute papežství umožňuje jednotu...i jen připustit možnost, že konečné spojení křesťanstva by mohlo být realizováno jinak než jejím prostřednictvím, by bylo popřením a zradou nejčennější znalosti a sice, že ona je vlastní církví Krista. Pro ni existuje pouze jedna skutečná jednota, opětovná jednota se sebou“ (One and Holy, str. 76,93).

Prohlášení a jemné změny provedené v letech 1960 na Vatikánském koncilu II byly učiněny, aby došlo ke snadnějšímu usmíření s protestanty. Byly to právě protestantské skupiny zejména Národní a Světový koncil- které vedly pokusy o usmíření s Římem a snahy o zapojení Říma. Římskokatolická církev nemůže tuto příležitost ignorovat. Docházelo k pokusům usnadnit cestu odpadlickým protestantům.

Všechna důležitá římskokatolická dogmata zůstávají dokonale neporušená. Povrchní změny jsou určeny pouze k posílení ekumenických snah, snah o přivedení „oddělených bratrů“ zpět k papeži.

Biblická odpověď:

1. Římskokatolická církev se nepodobá Novozákonní církvi. Římská církev neexistovala nejméně až do 5. století. Církev popisované v Novém zákoně se rozhodně nepodobají katolicismu. Při tak pozdním původu a s kacířskou povahou není možné akceptovat římskou církev za „jedinou opravdovou církev.“
2. Žádná lidská organizace není opravdovou církví. Nový zákon hovoří o církvi dvěma způsoby: (1) obecné církvi složené ze všech znovuzrozených křesťanů (Žid 12:23), to lze nazývat perspektivní církvi, protože se ve slávě shromáždí v budoucnosti a (2) o místních církvích křesťanů vyznávajících tuto víru (Zje 2,3). Římskokatolická církev není ničím z toho. Je špatné a zlé, když se jakákoli organizace snaží tvrdit, že je skutečnou církví a vlastníkem spasení. Spasení je v Pánu Ježíši Kristu, nikoli v církvi. „Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž požehnal nám všelikým požehnáním duchovním v nebeských věcech v Kristu.“ (Ef. 1:3).

Ani římskokatolická církev, ani jiná církev, nemá právo tvrdit, že je jedinou církví Ježíše Krista. „Církví Boží, kteráž jest v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povoláním svatým, spolu se všechněmi, kteříž vyzývají jméno Pána našeho Jezukrista na všelikém místě, i jejich i našem.“ (1 Cor. 1:2).

Omyl č. 4 - Papežství (viz papež)

Omyl č. 5 - Kněžství

Římskokatolická církev vytvořila zvláštní kněžství, jako prostředníka mezi lidmi a Bohem. Tito kněží mají údajně moc naslouchat vyznání z hříchů, odpouštět lidem jejich hříchy nabízet oběti prostřednictvím mše, dávat požehnání ze svého posvátného úřadu a připravovat lidi na smrt pomocí speciálních rituálů. Následují některé konkrétní detaily týkající se římskokatolického kněžství:

**KNĚŽÍ ZAUJÍMAJÍ MÍSTO BOHA A KRISTA, KTERÝ SE NAZÝVÁ PÁN, OTEC
A MELCHIZEDEK.**

Trentský koncil, jehož dekrety musí akceptovat všichni římsští katolíci pod pohrůžkou smrtelného hříchu nebo exkomunikace, říká: „Kněz je Boží muž, vyslanec Boha...Ten, kdo pohrdá knězem, pohrdá Bohem, ten, kdo ho

poslouchá, poslouchá Boha. Kněz promíjí hříchy jako Bůh a to, co se nazývá jeho tělem a oltáře je jím i celým sborem uctíváno jako sám Bůh.... Proto se po právu nazývají nejen anděly, ale také Bohem... Kněžský průběh přípravy vrcholí barevným a slavnostním vysvěcením, při kterém biskup vyslovuje uctivá slova: „Prováděj navždy kněžské umění podle řádu Melchizedeka“ (Lorraine Boettner, Roman Catholicism, str. 51,63).

KNĚŽÍ JSOU PROSTŘEDNIKY MEZI BOHEM A ČLOVĚKEM

Kněz a oltáře na mši, je jako Ježíš na Kalvárii. Jeho funkcí je přivést Boha k lidem a probudit lidi k Bohu. On svěťí a obětuje. Jako svěťící osoba jedná ve jménu Boha...Jako obětující osoba. jedná ve jménu lidí (L.G. Lovasik, The Eucharist in Catholic Life, str. 95).

KNĚŽÍ MĚNÍ CHLÉB Z VEČEŘE PÁNĚ NA TĚLO JEŽÍŠE KRISTA A NABÍZEJÍ HO JAKO OBĚŤ

Dvě největší pravomoci kněží, pomocí kterých odpouštějí hříchy a proměňují chléb a víno na tělo a krev Kristovu, byly předávány kněžům po celé generace... Sám kněz, nemůže nikdy pochopit mimořádnost své moci. Přivolává Boha zpět na zem, protože jeho prostřednictvím bylo vtělení Boží znovu obnoveno. Vlastně drží Stvořitele ve svých rukou... Svátost oltářní je ...obnovená prezentace oběti na kříži...Svatá mše ...je obětí Ježíše na kříži, znovu nabídnutá na oltáři...Poslední večeře, Oběť kříže a Svátá mše, jsou jedna a to samá Oběť a jedinou Obětí je Ježíš (The Eucharist in Catholic Life, str.26,27,94,97).

KNĚŽÍ MAJÍ MOC ODPOUŠTĚT HŘICHY

Kněz má tuto moc. Kněz má Kristovu moc. Může odpustit každý hřích za předpokladu, že se vyznáme upřímně a se srdcem plným lítosti. ...Při svátosti pokání může kněz duši vdechnout nový život, Ducha svatého. To je velký zázrak... Člověk jde ke zpovědi jako hříšník a pokud jde s upřímným srdcem a důvěřivě, vrátí se jako nový člověk přivedený zpět do života a naplněný silou (The Art of Teaching Christian Doctrine, str. 152,153).

Někdo zde může namítnout, že zpověď kněžům již není obvyklou součástí katolického života. Je pravda, že návštěvy zpovědnic se v minulých letech snížily, zejména v západních zemích, ale je také pravda, že „svátost pokání“ je i nadále dogmatem římskokatolické církve.

Praxe zpovědi knězi byla, jak jsme viděli, znovu potvrzena a podpořena koncilem Vatikán II. Papež Jan Pavel II, také udělal hodně proto, aby přivedl katolíky zpět ke zpovědím. Článek v The Atlanta Constitution I ze dne 30. září 1983 má titul „Papež, kardinálové se snaží přivést hříšníky zpět do zpovědnice.“ Tento článek obsahoval následující skutečnosti:

Papež Jan Pavel II a více než 200 římskokatolických kardinálů a biskupů z celého světa zahájilo čtvrtetní shromáždění konající se jednou za tři roky, jehož cílem je hledat cesty, jak přivést hříšníky zpět do zpovědnice. Jeden z biskupů ve svém kázání řekl ostatním, že mají „konkrétní zodpovědnost“ zdůrazňovat důležitost zpovědi ze své viny, což, jak řekl, vede k usmíření s Bohem. „BYLO BY VELMI OBTÍŽNÉ NALÉZT FUNDAMENTÁLNĚJŠÍ, EVANGELIČTĚJŠÍ, NALÉHAVĚJŠÍ TÉMA PRO PRÁCI TOHOTO SHROMÁŽDĚNÍ NEBO TÉMA, KTERÉ BY SE VÍCE TÝKALO APOŠTOLSKÉHO ZVĚSTOVÁNÍ:“ řekl papež italsky...

Pro toto shromáždění si papež zvolil téma „Pokání a usmíření v poslání církve“, kvůli prudkému poklesu vyznání hříchů jednotlivců kněžům, při Rituálu usmíření, zejména v západní Evropě a Severní Americe. TATO ZÁLEŽITOST DĚLALA JANU PAVLOVI NEJVĚTŠÍ STAROST OD POČÁTKU JEHO PONTIFIKÁTU. ABY TUTO STAROST ZDŮRAZNIL, NEJMÉNĚ DVAKRÁT SI ODĚL KNĚŽSKÉ ROUCHO A VYSLECHL ZPOVĚDI VE SVATOPETRSKÉ BAZILICE...

„ŽÁDNÝ PASTOR DNES NEMŮŽE BÝT SPOKOJEN S TÍM, ŽE LIDÉ, KTEŘÍ TUTO SVÁTOST POTŘEBUJÍ, JI BUĎ NEPŘIJÍMAJÍ, NEBO JI PŘIJÍMAJÍ VELMI ZŘÍDKA.“ řekli američtí biskupové účastníci se shromáždění ve svém prohlášení vydaném ve Washingtonu. ŘEKLI, ŽE INDIVIDUÁLNI ZPOVĚĎ Z HŘÍCHŮ „JE A ZŮSTANE NEZBYTNOU SOUČÁSTÍ TĚTO SVÁTOSTI.“

V dalším kroku zaměřeném na podporu návratu pravidelných zpovědí katolíků kněžům papež „kanonizoval chorvatského mnicha 20.století za jeho práci zpovědníka.“ Ke kanonizaci došlo v říjnu 1983 (The Lakeland, 17.10.1983).

Nelze pochybovat, že římské dogma zpovědi do ucha kněze je a zůstane důležitou součástí katolického života. V mnoha převážně katolických zemích je zpovědnice velmi populární. Při mé návštěvě Československa před několika lety jsem byl svědkem fronty lidí, kteří čekali před zpovědnicí, až na ně dojde řada, aby se vyzpovídali knězi.

Biblická odpověď:

- 1) Lidé jdou přímo k Bohu prostřednictvím Ježíše Krista, jediného Prostředníka mezi Bohem a lidmi.
„Jedent' jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš.“ (1. Tim. 2:5)
„Majíce tedy, bratří, plnou svobodu k vjití do svatyně skrze krev Ježíšovu.“ Židům 10.19
„Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu. Přistupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný.“ (Židům 4:15-16).
- 2) Pán Ježíš Kristus je jediný kazatel po řádu Melchizedeka. Jaké neobyčejné, nebiblické rouhání, když padlí lidé tvrdí, že jsou kazatelé po vznešeném řádu Melchizedeka! Nový zákon jasně učí, že pouze Ježíš Kristus je Kazatel, po tomto řádu, že to je jediný Velký kazatel a Velekněz.
„Kdežto předchůdce pro nás všel Ježíš, jsa učiněn podlé řádu Melchisedechova nejvyšším knězem na věky.“ (Židům 6:20).

Pisatel knihy Židům, podrobně pojednává o kněžství Melchizedeka a uvádí pouze jednoho člověka, jako kazatele po tomto řádu - Ježíše Krista, Syna Božího. Nový zákon skutečně říká, že všichni skuteční křesťané jsou součástí kněžství (1 Pet 2), ale křesťané se nikdy neuvádějí jako součást kněžství Melchizedeka.

Můžeme si být naprosto jisti, že žádný katolický kněz není skutečnou součástí kněžství Melchizedeka díky jednoduše skutečnosti, že žádný z nich na to nemá dostatečnou kvalifikaci. Při čtení kapitoly sedm z knihy Židům se to prokáže.

Kvalifikace pro kněžství Melchizedeka:

- a) Kněžství Melchizedeka vyžaduje královskou pozici. Žádný římskokatolický kněz není král. „Nebo ten Melchisedech...Kterýž nejprvé vykladá se král spravedlnosti; potom pak i král Sálem, to jest král pokoje.“ (Žid. 7:1,2)
 - b) Kněžství Melchizedeka vyžaduje věčnou generaci. Žádný katolický kněz nežije věčně! „Bez otce, bez matky, bez rodu, ani počátku dnů, ani skonání života nemaje, ale připodobněn jsa Syna Božího, zůstává knězem věčně.“ (Žid 7:3).
 - c) Kněžství Melchizedeka vyžaduje osobní jmenování Bohem. Žádný katolický kněz nebyl osobně jmenován Bohem všemohoucím. Oni jsou jmenováni lidmi. „Nebo svědčí: Ty jsi kněz na věky podlé řádu Melchisedechova.“ (Žid 7:17).
„A aniž kdo sobě sám té cti osobuje, ale ten, kterýž by byl povolán od Boha...Tak i Kristus ne sám sobě té cti osobil, aby byl nejvyšším knězem), ale ten, kterýž řekl jemu: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe. Jakž i jinde praví: Ty jsi kněz na věky podlé řádu Melchisedechova.“ (Žid. 5:4-6).
 - d) Kněžství Melchizedeka vyžaduje nesmrtelnost. Žádný katolický kněz není nesmrtelný. „A také onino mnozí bývali kněží, proto že smrt bránila jim vždycky trvati; Ale tento poněvadž zůstává na věky, věčné má kněžství. A protož i dokonale spasiti může ty, kteříž přistupují skrze něho k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.“ (Žid 7:23-25).
 - e) Kněžství Melchizedeka vyžaduje život bez hříchu. Žádný katolický kněz není bez hříchu a dokonalý. „Takovéhoť zajisté nám slušelo míti nejvyššího kněze, svatého, nevinného, nepoškrvněného, odděleného od hříšníků, a kterýž by vyšší nad nebesa učiněn byl.“ (Žid 7:26).
 - f) Kněžství Melchizedeka vyžaduje, dokonalou obět jednou za všechny. Žádný katolický kněz nemá moc učinit takovou obět. „Kterýž by nepotřeboval na každý den, jako onino kněží, nejprv za své vlastní hříchy oběti obětovati, potom za lid. Nebo učinil to jednou, samého sebe obětovav.“ (Žid 7:27)
 - g) Kněžství Melchizedeka vyžaduje absenci nemoci a slabosti. Žádný katolický kněz není bez všech nemocí a bez jakékoli slabosti. „Zákon zajisté lidí mající nedostatky ustavoval za nejvyšší kněží, ale slovo přísězné, kteréž se stalo po zákonu, ustanovilo Syna dokonalého na věky.“ (Žid 7:28).
- Ve světle těchto kvalifikací, vidíme naprostou nemožnost toho, aby úřad kněžství Melchizedeka zastával někdo jiný,

než Pán Ježíš Kristus.

- 3) Věřící má veškeré požehnání v Kristu. Bibličtí pastoři nerozdávají duchovní požehnání. Jejich prací je hlásat Dobrou zprávu Boží nabídky požehnání prostřednictvím Krista a navádět lidi ke Spasiteli. Požehnání spasení musí být přijato přímo od Krista. „Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž požehnal nám všelikým požehnáním duchovním v nebeských věcech v Kristu.“ (Efe. 1:3)
- 4) Pro dnešní speciální kněžství neexistuje v Bibli žádná autorita. Písmo říká, že starozákonní kněžství bylo naplněno v Kristu a zaniklo. (Žid 5-10). Dnes je každý křesťan kazatelem (1 Pet 2:9) a není žádné zvláštní kněžství jako v dobách Starého zákona. Římské kněžství je stvoření lidí při vzpouře proti apoštolskému zjevení.
- 5) Katolické kněžství je zlým pokusem odejmout křesťanům jejich privilegia od Boha. „Kristus měl v umyslu, aby jeho církev, která se skládá ze všech skutečných věřících, využívala veškerá práva a výsady, které jim On udělil. Ale Řím tato práva a výsady lidem odejmul a dal je kněžskému řádu...Romanismus vkládá kněze mezi křesťanského věřícího a znalost Boha odhalenou v Písmu a dělá z něj jediného tlumočnicka pravdy. Vkládá kazatele mezi vyznání z hříchu a odpuštění hříchů. Tuto prostřednickou pozici má až do poslední hodiny, kdy kněz při posledním pomazání stojí mezi duší a věčností a dokonce i po smrti stále závisí propuštění duše z očistce a její vstup do nebeské radosti na modlitbách kněze, které musí přátelé nebo příbuzní zaplatit.“ (Boettner, str. 53).
- 6) Vyznání z hříchu musí být Bohu, nikoli knězi. „Vyznání hříchů se přikazuje v celé Bibli, ale je to vždy vyznání Bohu, nikdy člověku. Je zarážející, že i když se Pavel, Petr a Jan, často setkávali při svém učení a práci s muži a ženami v hříchu, nikdy nedovolili, aby se hříšník nebo svatý vyznávali jim samým. Pavel napsal třináct epištol Nového zákona a v nich často hovoří o povinnostech a praktikách křesťanů. Ale nikde se nezmiňuje o zpovědi do ucha kněze (aurikulární zpovědi). Petr, Jan a Juda napsali šest epištol, ve kterých měli mnoho co říci o spasení. Ale žádný z nich se nikdy nezmínil o aurikulární zpovědi. A Kristus určitě nikomu neřekl, aby si šel pro odpuštění ke knězi. Písmo nikde neříká, že Bůh jmenoval zvláštní třídu lidí, kteří vyslechnou vyznání a odpustí hříchy. Prohlášení Jakuba , „Vyznávejtež se pak jedni druhým z hříchů, a modlte se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli.“ (Jakub 5:16)... Znamená to, že jestliže někdo ukřivdil svému bližnímu, měl by to přiznat a napravit“ (Boettner, str. 206-207).

Všimněte si také, že prohlášení v Jakubovi o vyznání hříchů se týká křesťanů, kteří se, vyznávají jeden druhému, nikoli zvláštnímu kněžství. Bible nám říká v 1. Král. 8:38-39, že pouze Bůh může odpustit hříchy, protože pouze Bůh zná srdce lidí: „Všelikou modlitbu a každé úpění, kteréž by činěno bylo od kteréhokoli člověka, aneb ode všeho lidu tvého Izraelského, kdož by jen poznal ránu srdce svého, a pozdvihl by rukou svých v domě tomto. Ty vyslyšej na nebesích v místě přebývání svého, a slituj se i učiň a odplať jednomu každému vedlé všech cest jeho, kteréž ty znáš v srdci jeho, (nebo ty sám znáš srdce všech lidí,)“ (1 Král. 8:38-39).

Vidíme, že dokonce i v časech Starého zákona, kdy existovalo Božsky vysvěcené kněžství mezi lidmi a Bohem, nebyli to knězi, kteří naslouchali vyznání a udělovali odpuštění. To bylo vždy výsadou samotného Boha.

- 7) Detailní zpovědi v soukromí, které vyžaduje katolická církev, jsou ponižující a nejsou svaté. Dřívější katoličtí kněží dopodrobna zdokumentovali ponížení římské zpovědi. Kněží se mají ptát lidí, kteří přijdou ke zpovědi, na podrobnosti v těch nejosobnějších věcech. Mnozí byli přivedeni k nemorálnosti právě díky této bezbožné praxi. Přemýšlejte o následujícím svědectví bývalého kněze:

Když lateránský koncil rozhodl, že každý dospělý člověk bez ohledu na pohlaví se musí alespoň jednou za rok vyznat knězi z hříchu, nebyla z toho vyjmuta žádná skupina hříchů, ani hříchy pro zdrženlivost a čistost. A když Trentský koncil toto rozhodnutí ratifikoval, nebo obnovil, a těchto zvláštních skupin hříchu nebyla učiněna také žádná výjimka. Očekávalo se a bylo přikazováno, aby se z nich lidé vyznali jako ze všech ostatních hříchů bez výjimky. Byl to absolutní imperativ a každý dobrý katolik, muž nebo žena se mu musel podrobit vyznáním všech svých hříchů jednou za rok...

Proto mladé a plaché dívka, ctnostná a zdrženlivá žena, musely přemýšlet o hanebných skutcích a naplňovat svou mysl nečistými myšlenkami, aby přiznaly neženatému muži svoji vinu, ať byla taková zpověď pro ně jakkoli

odpuzející nebo nebezpečná pro kněze, který ji musel slyšet a dokonce ji vyžadovat. Nikdo nebyl zbaven tohoto odporného a často znesvěcujícího úkolu. Jak kněz, tak kající museli a byli přinuceni projít hrozným utrpením poskvrnění a hanby. Kněz se musel na každý detail zeptat a kající musel odpovědět pod pohrůzkou věčného zatracení...

Nepřeháním, když řeknu, že pro mnoho ušlechtilých, vzdělaných, velkomyslných žen, bylo přinucení odhalit svá srdce před očima muže, otevřít mu nejtajnější zákoutí svých duší, nejposvátnější tajemství jejich svobodného nebo manželského života umožnit mu otázky, které by nejzkaženější žena nikdy nepovolila nejodpornějšímu svůdci, často hroznější a nepřijatelnější než být spoutána na žhavém uhlí. Více než jednou jsem vídal ženy omdlávat ve zpovědnici, které mi pak řekly, že nutnost hovořit s neženatým mužem o věcech, o kterých nejzákladnější zákony slušnosti kážou mlčet, je téměř zabila! (The Priest, the Woman and the Confessional, str. 119,120).

- 8) Kristovy poznámky o nápravě hříchů byly namířeny na všechny žáky, nejen na apoštoly (Jn. 20:22-23). V Jan 20.19 jsme četli, že se Ježíš zjevil v místnosti, kam se shromáždili všichni učedníci, tedy výsada odpuštění a zadržení hříchů je pro všechny křesťany, nikoli pouze pro skupinu předpokládaných následovníků apoštolů. Příkaz v Jakubovi 5:16, týkající se přiznání chyby, je také pro křesťany obecně, nikoli pro zvláštní kněžství.
- „Vyznávejte se pak jedni druhým z hříchů, a modlíte se jedni za druhé,“ V žádné z těchto pasáží Pán neříká, že křesťané mají moc odpouštět hřích. Jakub říká, že to je „modlitba víry“, která přináší odpuštění a zahojení, nikoli přiznání chyb bratru ve víře. Jn 20:23 odkazuje na moc evangelia, které přináší spásu, žehná a proklíná (2 Cor. 2:14-16). Bylo to řečeno v kontextu Velkého poslání (V 21).
- 9) Ježíš zakázal, aby Jeho následovníci oslovovali náboženské vůdce titulem „otec“ (Mt. 23:9). Jak očividně ignoruje římská církev, tak jasnou biblickou instrukci! Ti, kteří oslovují lidi tituly jako otec, pán nebo Melchizedek-jména, která náleží pouze Bohu Otci a Pánu Ježíši Kristu - se rouhají. Termín „otec“ má mezi křesťany pouze tři správná užití podle Bible: (1) Otec: lze použít, když se odkazuje na Boha (Mt. 6:9 , 1 Jn 2:2). (2) Otec: lze použít při odkazu na vlastního rodiče nebo lidské předky. (Ef .6:2-4, Gal 1:14). (3) Otec: lze použít při odkazu na nástroj člověka při jeho konverzi (1. Cor. 4:15). Pán Ježíš Kristus nám zakázal používat termín „otec“ konkrétně jako titul pro náboženské vůdce a v dílech apoštolů tak není tento titul použit ani jednou.

Omyl č. 6 Æ Svátosti

Římskokatolická církev učí, že Ježíš vykoupil spasení a požehnání a dal je církvi, aby je rozdávala lidem. Ty se rozdávají údajně pomocí různých rituálů (svátostí) církve. Jak se lidé zúčastňují těchto rituálů, věří se, že dojdou spasení, požehnání a dostane se jim duchovní síly. To je uvedeno slovy katolických teologů:

Církev je primárně institucí pro spasení (One and Holy str. 90)

Svátost je vnější znak zavedený Kristem pro poskytování milosti. Svátosti mají moc poskytovat milost od Boha prostřednictvím zásluhy Ježíše Krista. Svátosti poskytují posvěcující milost. Každá ze svátostí také poskytuje zvláštní milost...Svátosti vždy poskytují milost, pokud je přijmeme ve správné dispozici. Křest a pokání jsou nazývány svátostmi mrtvých, protože jejich hlavním účelem je poskytnout nadpřirozený život posvěcující milosti uším, které jsou kvůli hříchu duchovně mrtvé (The Eucharist in Catholic Life str. 11,12).

Nesmíme také opomenout zmínit se o tom, že římská církev také učí, o nutnosti praktikování víry prostřednictvím dodržování svátostí. V oficiálním katolickém učení je však důraz kladen na důležitost víry spíše, než na pouhou víru v Krista. Zatímco římská církev hovoří o důležitosti víry, jde o nebiblické učení víry PLUS skutků, spíše než skutečné evangelium víry a POTOM skutků.

Římskokatolické svátosti. Jde o následujících sedm katolických svátostí:

Křest: Katolická církev provádí křest dětí narozených do katolických rodin a křest dospělých, kteří kontaktují církev později a nebyli pokřtěni jako děti. Někdy se křtí pokropením, někdy poléváním, zřídka ponořením. Uvažuje se, že křest vede k novému narození, smytí původních hříchů a křestu do Kristova těla.

„Při křtu se znovu narodíme z vody a Ducha svatého...ve vodě použité ke křtu se znovu narodíme do nového života, života v Duchu, který z nás učiní Boží děti“ (The Theologians Answer Your Question, str. 103).

Břimování: Tento rituál se provádí po křtu. Pokládáním rukou kněze a pomazáním olejem, má příjemce obdržet Ducha svatého, zejména Jeho moci, která umožní sloužit Kristu v církvi a světě.

„Při břimování přijme pokřtěná osoba Ducha, kterého se dostalo apoštolům na Svatodušní svátky, a tímto darem jsou dokonaleji přizpůsobeni Kristu a posílení... takže mohou svědčit pro Krista při budování církve“ (Christian Celebration: The Sacraments, str. 98).

Při rituálu břimování, vyhlašuje kněz následující dogma: „Duch svatý, Pán a Dárce života :.. je ti dnes zvláštním způsobem dán při svátosti břimování, jako byl dán apoštolům v den Svatodušních svátků“ (Christian Celebration: The Sacraments, str. 106).

Eucharistie (svátost oltářní-mše): To je římskokatolická verze Večeře Páně. Katolické dogma učí, že chléb a šťáva, se skutečně stávají při rituálu prováděném knězem, tělem a krví Pána Ježíše Krista. Podle římskokatolické doktríny je oběť Kristova znovu nabízena, při každé mši. Účastí na elementech mše a svojí přítomností mají tedy účastníci obdržet duchovní výživu a požehnání.

S výjimkou několika málo příležitostí římská katolická církev přijímá pouze chléb Večeře. Obvykle nesmí pít šťávu.

„Nyní podle vůle Krista Jeho kněží provedou zázrak proměny chleba a vína v tělo a krev Krista při, každé svátosti oltářní, protože mají tuto zázračnou moc od Krista... Říkáme, že mše svatá, „skutečně a opravdu“ obsahuje našeho Pána, aby se poukázalo na víru většiny protestantů, kteří říkají, že náš Pán je přítomen při této svátosti pouze obrazně“ (The Eucharist in Catholic Life str. 25,33).

„Při křtu obdržíme Božský život: při mši, zázračnou potravu tohoto života“ (The Art of Teaching Christian Doctrine, str. 139).

Pokání: To je akt zpovědi hříchů knězi a vykonávání dobrých skutků a různých rituálů podle instrukcí kněze,- aby se ukázala lítost nad spáchanými hříchy a napomohlo se jejich nápravě.

„Člověk jde ke zpovědi jako hříšník, pokud jde upřímně a s důvěrou, vrací se jako nový člověk přivedený zpět do života a naplněný silou“ (The Art of Teaching Christian Doctrine, str. 153).

„Pokud se někdo vyzná z hříchů (římskokatolickému knězi) s upřímností duše pokorou a pokáním a pokud si přeje skutečně žít jako přítel Krista a i když jsou tyto hříchy černé jako peklo, nemusí pochybovat. Svátost pokání ho skutečně ujišťuje o odpuštění a usmíření s Bohem... Pokud někdo zapomněl na závazný hřích nebo ho nepřiznal, protože byl v době zpovědi ve zmatku, je tato zpověď i přesto platná a rozhřešení, které obdržel osvobozuje hříšníka od všech hříchů“ (The Theologians Answer Your Questions, str. 111,112).

„Po dobré zpovědi vím jistě, že moje hříchy byly odpuštěny zásluhou krve Ježíše Krista a zásluhami, které církev aplikuje na mou duši“ (Any Questions? Str. 149).

Manželství: Manželství považuje římskokatolická církev za svátost.

„Kristus pozdvihl manželství na nádhernou důstojnou úroveň svátosti Nového zákona, kdy nevěsta a ženich jsou opravdově posvěceni, aby vykonali posvátnou povinnost založení a výchovy nové „ecclesiola“, lidské rodiny, která současně patří do rodiny Boží. Pomocí této svátosti získává Království Boží na zemi větší část svých nových členů, nebo se plní svatými a sami rodiče jsou posílení stále novými milostmi, proti všem obtížím života“ (The Art of Teaching Christian Doctrine, str. 158).

Poslední pomazání: Při římskokatolickém rituálu pro umírající kněz pomáže umírajícího olejem, dává znamení a žehná

mu. Umírající se má naposledy vyznat ze svých hříchů a může přijmout svátost oltářní.

„Když je tato svátost přijímána s lítostí za hříchy našeho celého života, s akceptací našeho utrpení a smrti v jednotě s Kristovou obětí a vřelou touhou pro Krista, měla by završit proces nezbytného očištění. Pokud ale člověk, který sdílí Kristův život, stále není v okamžiku smrti dokonale očištěn, Bůh ho přesto očistí jinak. Protože nic nečistého nemůže do nebe... To je funkcí očištěnce, aby se završil proces očištění, transformace do Krista“ (The Art of Teaching Christian Doctrine, str. 163,164).

Biblická odpověď: Prostřednictvím těchto rituálů a jejich dodržování slibuje římskokatolická církev, že lidé mohou přijmou spásnou a posvěcující milost. Je to pravda? Následující pravdy z Písma odhalují, že katolický systém svátostí je pouhé prázdné náboženství stvořené lidmi.

1. Spasení se přijímá přímo od Boha prostřednictvím víry v Ježíše Krista.

„Spravedlnost totiž Boží, skrze víru Ježíše Krista, k všem a na všechny věřící. Neboť není rozdílu. Všichniť zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží. Spravedliví pak učinění bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši, Jehož Bůh vydal za smírčí, skrze víru ve krvi jeho, k ukázaní spravedlnosti své, skrze odpuštění předešlých hříchů“ (Řím 3.22 25).

„Blízko tebe jestiť slovo, v ústech tvých a v srdci tvém. Tot jest slovo to víry, kteréž kážeme: Vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše, a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš. Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání se děje k spasení. Nebo dí písmo: Všeliký, kdož věří v něj, nebude zahanben. Neníť zajisté rozdílu mezi Židem a Řekem; nebo tentýž Pán všech, bohatý jest ke všechněm vzývajícím jej. Každý zajisté, kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude.“ (Řím 10.8-13)

„Ne z skutků spravedlnosti, kteréž bychom my činili, ale podlé milosrdenství svého spasil nás, skrze obmytí druhého narození, a obnovení Ducha svatého: Kteréhož vylil na nás hojně, skrze Jezukrista spasitele našeho, Abychom, ospravedlněni jsouce milostí jeho, byli dědicové v naději života věčného.“ (Titovi 3.5-7)

První učedníci přijímali věčný život a spasení přímo od Pána Ježíše, když byl na zemi. On je zavolal, oni Mu věřili, On je spasil. Spasení se od té doby nezměnilo. Vzkříšený Kristus volá lidi prostřednictvím evangelia (2 Tes. 2:14). Ti, kteří odpoví osobní vírou v Krista, jsou jím přijímáni a obdrží spasení přímo od Něj, nikoli prostřednictvím lidí, církví nebo rituálů. Spasení je osobní vztah, s Ježíšem Kristem jako Pánem a Spasitelem.

„Totot' jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“ (Jan 17.3)

„Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho.“ (Jan 1.12)

2. Církev nerozdává spasení lidem. Požehnání a spasení a jsou v Ježíši Kristu a jsou přijaty, když člověk přijme evangelium.

„Kdožť má Syna, máť život; kdož nemá Syna Božího, života nemá.“ (1, Jan 5.12)

„Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž požehnal nám všelikým požehnaním duchovním v nebeských věcech v Kristu,...V němž máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podlé bohatství milosti jeho.“ (Ef 1.3,7)

Úkolem církve je prostě nasměrovat lidi ke spasení v Kristu hlásáním evangelia. Má se hlásat pravda, že Kristus zemřel, aby zaplatil za hříchy lidí a vstal mrtvých, aby přijal ty, kteří přijdou. Rolí církve je pouze zvat. Ten, kdo přijímá, žehná a poskytuje spásu, je pouze samotný Ježíš Kristus.

Všimněte si Fil. 2:16 že církev nenabízí život hříšníkům. Církev spíše, jen nabízí SLOVO život. „Slovo života zachovávající“ v 2 Ko 5:19 vidíme, že církev nemá PROGRAM usmíření nebo spasení, má POSELSTVI usmíření. Úkolem církev je prosit lidi, aby je od Něj přijali.

„Neboť Bůh byl v Kristu, v mír úvodě svět s sebou, nepočítaje jim hříchů jejich, a složil v nás to slovo smíření. Protož my na místě Kristově poselství dějice, jako by Bůh skrze nás žádal, prosíme na místě Kristově, smiřte se s Bohem.“ (2 Kor 5.19,20)

3. Římskokatolická církev nemá žádné právo přidávat ke svátostem, které dal Kristus církvi. Kde si můžeme v knihách Nového zákona přečíst o tom, že má církev provádět biřmování, pokání, manželství nebo poslední pomazání, jako zvláštní svátosti, které mají moc dát milost těm, kteří je přijímají? To rozhodně nebylo něco, co by prováděly ranné církve. Zde opět vidíme hroznou tendenci římskokatolické církve měnit, přidávat a překrucovat věčné Slovo Boží.

Omyl č. 7 - Mše (svátost oltářní)

I když je mše jednou ze sedmi svátostí římskokatolické církve, musíme ji analyzovat podrobněji v samostatné studii, protože je ústředním tématem pro katolickou teologii a praxi. (Viz Mše).

Omyl č. 8 - Kult Marie

Římskokatolická církev učí mnoho nepravd o Marii, matce Krista. I když se to někdy popírá, oficiální katolické dogma skutečně potvrzuje, že se má Marie uctívat. To lze dokázat rozsáhlou dokumentací ze schválených katolických publikací, včetně prohlášení Vatikánu II, Jana Pavla II a jeho předchůdce, papeže Pavla VI. Podívejme se, čemu římský katolicismus věří s ohledem na Marii, matku Ježíše Krista.

Marie se narodila bez hříchu (dogma neposkvrněného početí). Katolická církev popírá, že Marie měla hříšný původ, nebo že by někdy udělala něco špatného. Následují citáty z katolických publikací:

Neposkvrněné početí - nebo skutečnost, že Marie byla počata beze stopy původního hříchu: je doktrína víry implicitní v Písmu svatém (což znamená, že tato doktrína se v Bibli neučí). Duch svatý to nevyjádřil slovy, ale vyjádřil to v několika Biblických prohlášeních, odkud tato doktrína vyrostla jako semeno do živoucí církve Krista, dokud nedosáhla plné velikosti. Mohla by být matka Spasitele sdílející vítězství svého Syna třeba jen na chvíli pod vlivem Satana? Musela být zbavena původního hříchu. Nakonec v roce 1854 to papež Pius IX vyhlásil odhalenou doktrínou - jednou z těch, kterým musí věřit všichni, kdo sdílejí víru církve (Any Questions?, str. 67).

„Neposkvrněná Panna (byla) naprosto uchráněna poznamenání původním hříchem.“ (Dokumenty Vatikán II, „Dogmatic Constitution on the Church“).

MARIE BYLA MATKA BOŽÍ. Nejběžnější titul pro Marii v katolicismu je Matka Boží. To má následující důvody:

„Marie je skutečně matka Ježíše a protože je Ježíš Bůh, Marie je matka Boží. Proto je Správné říci, že Marie je matka Stvořitele.“ (Any Questions?, str. 67),

Spolu s Kristem jako hlavou a ve spojení se všemi svatými musí věrní na prvním místě uctívat památku slavné Matky Boží a našeho Pána Ježíše Krista (dokumenty Vatikán II, „Dogmatic Constitution on the Church“).

MARIE JE VĚČNÁ PANNA. Katolická církev tvrdí, že Marie po Kristovi už neměla žádné děti.

„Požehnaná Panna neměla jiné děti než Ježíše. Taková je, a vždy byla víra církve, které Kristus slíbil pomoc až do konce věků.“ (Any Questions?, str. 63). (Pozn. redaktora: Je třeba zdůraznit, že toto učení NEBYLO učením církve ve dnech apoštolů, jak brzy uvidíme! Fráze „byla to vždy víra církve“ je úplně nesprávná.)

„... od věků nádherná Panna Marie“ (dokumenty Vatikán II, „Dogmatic Constitution on the Church“).

TĚLO MARIE BYLO VYZVEDNUTO NA NEBE. Tato doktrína se nazývá Nanebevzetí.

„V dogmatu Nanebevzetí je Božsky odhaleno, že tělo a duše Požehnané Panny Marie bylo po životě na zemi vyzdvíženo

do nádhery nebe. Zda zemřela nebo nezemřela není předmětem této definice a my můžeme zastávat jeden názor nebo druhý. 1. listopadu 1950 řekl Pius XII jako neomylný pastor univerzální církve, „Ve slávě Krista, nesmrtelného Krále všech věků a Vítěze nad hříchem a smrtí, vyhlášíme za Božsky odhalené dogma, že požehnaná Panna Marie byla po svém životě na zemi vyzdvižena s tělem i duší do slávy nebeské.“ Toto prohlášení učinil svatý Otec poté, co téměř všichni biskupové světa podepsali pence, aby bylo Nanebevzetí definováno jako pravda odhalená Bohem“. (Any Questions?, str. 70).

„Neposkvrněná Panna byla vyzdvižena s tělem a duší, do slávy nebeské po ukončení pozemského života.“ (Dokumenty Vatikán II, „Dogmatic Constitution on the Church“).

MARIE JE KRÁLOVNA VŠECH

„Neposkvrněná Panna byla pozvednuta Pánem jako Královna všech věcí.“ (dokumenty Vatikán II, „Dogmatic Constitution on the Church“).

Byla Pánem pozvednuta jako Královna světa, aby se mohla plněji přizpůsobit svému Synu. Marie je Královna z milosti, z Božského příbuzenství, vítězství a výjimečnou volbou. A její doména je tak rozsáhlá jako, doména jejího Syna

a Boha, protože nic není z jejího území vyňato (William G. Most, Our Lady After Vatican II, str. 16,17,34,46).

SPOLUVYKUPITELKA S KRISTEM. Katolická doktrína o Marii daleko překračuje její roli v Ježíšově narození. Učí se, že spolu s ním také trpěla, a proto se podílela na jeho práci Vykupitele. Popíšeme to slovy dokumentů Vatikán II:

„Jak říká svatý Irenaeus, tím, že byla poslušná, došla spasení svého a pro celou lidskou rasu. Proto nemálo Otců ze starých časů, s radostí spolu s ním prohlašují ve svém kázání, „smrt v Evě, život v Marii“. Svazek matky se Synem v práci vykoupění, se manifestuje od časů neposkvrněného početí Krista až do Jeho smrti. Ona se podílela na práci Spasitele výjimečným způsobem, aby obnovila nadpřirozený život duší. V důsledku toho, je naší matkou v řádu milosti. Marie, která se podílela i na utrpení na Kalvárii, měla také jednou, provždy podíl na získání toho velkého pokladu. Díky tomuto společnému břemenu vůle a utrpení mezi Kristem a Marií si „zasloužila být nejcennější vykupitelkou zatraceného světa,“ a proto i poskytovatelkou všech darů, které pro nás Ježíš získal Svou smrtí a krví (Dokumenty Vatikán II).

PŘÍMLUVČÍ SPOLU S KRISTEM

Nejenže katolická církev učí, že Marie se podílela na našem spasení díky tajemnému společnému utrpení s Kristem, ale věří se také, že má moc vyslyšet modlitby a pomáhat křesťanům na zemi. Vlastně se učí, že má moc se za nás přimlouvát u Boha.

„Když byla odnesena do nebe, nezůstala stranou při spasení, ale mnoha prostředky přímlov. Nám neustále přináší dary věčného spasení. Svoji mateřskou dobročinností se stará o bratry svého syna, kteří stále putují po zemi obklopeni nebezpečím a obtížemi, dokud nejsou přivedeni do svého požehnaného domova. Proto je Požehnaná panna v kostele vzývána jako Přímlovkyně, Pomocnice, Patronka a Prostřednice (Dokumenty Vatikán II, „Dogmatic Constitution on the Church“).

ZMĚNILO SE OFICIÁLNÍ KATOLICKÉ DOGMA O MARIÍ? Někteří tvrdí, že katolická doktrína o Marii se v minulých letech změnila a že římská církev už nevelebí Marii jako dřív. To prostě není pravda. Již jsme si všimli, že výše uvedené bludařství o Marii bylo jasně potvrzeno koncilem Vatikán II. Pokud jde o argument, že v našich dobách se katolický kult nepodporuje, můžeme pouze poskytnout další citát z oficiálních vyjádření koncilu Vatikán II.

„Marie byla milostí vyzdvižena nade všechny anděly a lidi na druhé místo po svém Synovi jako nejsvatější matka Boží, která byla zapojena do tajemství Krista. Je po právu uctívána ve zvláštním kultu v církvi. Toto církevní shromáždění (koncil Vatikán II) učí tuto katolickou doktrínu po zralé úvaze a současně nabádá všechny syny církve, aby byl tento kult Požehnané panny, zejména liturgický kult štědře podporován a aby praktiky a rituály jejího uctívání

byly vysoce ceněny a dekrety vydané v ranných dobách týkající se kultovních obrázků Krista, Požehnané panny a svatých byly svědomitě dodržovány „Dogmatic Constitution on the Church“).

To mně nepřipadá, jako pokus o oslabení uctívání Marie. Koncil Vatikán II nejenže znovu potvrdil katolické doktríny týkající se Marie, ale také učinil všechno proto, aby podpořil praktiky kultu Marie - jako nošení škapulíře, uctívání obrázků Marie a odříkávání růžence.

Při diskusi, role a doktríny o Marii říká katolický teolog toto: „Role Matky Boží je příliš významnou součástí tajemství Vtělení a Spasení, aby to existovalo riziko, že zmizí. Pro mě, jako člověka zapojeného do „učení Panny“ v mnoha zemích Evropy a Ameriky a na mnoha úrovních - na katechických instruktážích, univerzitních přednáškách a seminářích, na pastorálních kázáních - je jasné, že má celý svůj život i budoucnost v církvi.“ (The Theologians Answer Your Questions, str. 186).

Současný papež Jan Pavel II, Marii vřele uctívá. Slova Jana Pavla II : „Totus Tuus Sum, Maria“, jsou vyšita na jeho církevním oděvu (Challenger, Jan. 1984 str. 1). Poté, co se Jan Pavel zotavil po pokusu o atentát, poděkoval Marii za to, že přežil. To bylo citováno mezinárodními zpravodajskými agenturami. Na svých častých cestách papež vždycky navštíví chrámy zasvěcené Marii. „Kromě pastorálního aspektu většiny papežských cest, to byly poutě obvykle do chrámů Panny Marie, v Mexiku ke svatému obrazu Panny v Guadelupe, v Polsku do Czestochowe (pomodlit se před národním chrámem „Černé mádony“), v Irsku do města Knock, v Turecku do Ephesu, kde měla strávit své poslední roky na zemi.“ (British Visit 1982, pamětní časopis prodáváný před papežovou návštěvou Británie).

6.června 1987 se papež Jan Pavel II modlil růženec živě v televizním přenosu s několika milióny katolíků na celém světě na oslavu zakončení zvláštního Mariánského roku, který vyhlásil 12 měsíců předem. Vysílání začalo v bazilice svatě Marie v Římě, nejstarším kostele na světě zasvěceném Marii jako Matce Boží. Papež se modlil růženec v pěti jazycích a odpovídal mu sbor více než miliónu lidí spojených přes satelit shromážděných v 16 mariánských chrámech na všech pěti kontinentech. Po modlitbách Marii dal papež vlastní růženec na obrázek katolické „Naší paní“ v této bazilice. „S úsměvem od panny Marie“, zakončil papež „přinese růženec do našeho světa něžné tóny Boží lásky toužícímu lidství ve 20. století.“ O tomto globálním růženci bylo řečeno, že to byl nejsložitější televizní program všech dob. Více než 1000 techniků koordinovalo 75 kamer a 18 satelitů, které byly pro účely této události propojeny.

V USA pořad vysílalo více než 100 hlavních televizních stanice a Rádio Vatikán vysílalo ve 35 jazycích. Odhadovaný počet diváků a posluchačů na celém světě dosáhl 1.5 miliardy lidí. (New Evangelization, červ.-srpen 1987, str. 17-19). Abychom dále ilustrovali velebený a nebiblický status Marie populární v katolické praxi, citujeme z běžných katolických modliteb, „Zdrávas, svatá královno:

„Zdrávas svatá královno, matko milosti, našeho života, našeho potěšení a naší naděje. U tebe pláčeme, ubohé, vyhnané děti Evy, k tobě vzhlížíme truchlící a s pláčem z tohoto slzavého údolí. Pohlédni tedy naše nejmilostivější zastánkyně a po tomto našem exilu, nás zaveď k požehnanému plodu tvého života, Ježíši. Ó laskavá, milující, sladká panno Marie. Modli se za nás, svatá Matko Boží.“ (Handbook for Today's Catholic, str. 52).

To je velmi mírný popis katolické Marie ve srovnání s mnoha publikacemi, ze kterých bychom mohli citovat. V naší knihovně máme svazky jako The Mystery of the Rosary, Treatise on the True Devotion to the Blessed Virgin, Queen of Peace, My Mother My Hope a True Devotion to the Blessed Virgin. Všechny obsahují oficiální katolické schválení. V těchto knihách je Marie představována ve všech ohledech jako rovná Synu Božímu, všechny Kristovy tituly a úřady patří i Marii. Člověk, může na první pohled rozeznat rouhačský postoj vůči Marii v populárních katolických obřadech, když navštíví chrámy zasvěcené jejímu jménu po celém světě.

Biblická odpověď. Podívali jsme se, čemu oficiálně věří katolická církev o Marii, pojďme přezkoumat tato přesvědčení ve světle Písma svatého. Následujících osm Biblických pravd ukazuje, že výše zmíněné katolické dogma o Marii, je falešné.

1. Ježíš Kristus je jediný prostředník mezi Bohem a lidmi! Pokud jsou následující Biblická prohlášení pravdivá a my víme, že jsou, není žádná možnost, že by Marie nebo katoličtí svatí nebo římský papež a kněží mohli stát mezi Bohem a

lidmi. Ve světle těchto veršů je absolutně odpadlické a špatné hovořit o Marii jako v jakémkoli smyslu Spoluspasitelce nebo Prostřednici s Kristem.

„Jedent' jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš.“ (1. Tim 2.5)

„Častokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého, Kteréhož ustanovil dědicem všeho, skrze něhož i věky učinil. Kterýžto jsa blesk slávy, a obraz osoby jeho, a zdržuje všecko slovem mocnosti své, očištění hříchů našich skrze sebe samého učiniv, posadil se na pravici velebnosti na výsostech. (Žid 1.1-3)

„Di jemu Ježíš: Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.“ (Jan 14:6)

Všimněte si, že Ježíš a pouze Ježíš je v Bibli veleben jako Pán a Spasitel. Jaké rouhačství hovořit o padlých, smrtelných mužích a ženách v tom smyslu, že by BYLI JAKKOLI na stejné úrovni jako věčný Syn Boží, který je bez hříchu.

2. Marie nebyla bez hříchu. Sama přiznala potřebu Spasitele v Lk. 1:47. Kdyby byla opravdu „neposkvěná“ nebo bez hříchu, jak učí katolická církev, nepotřebovala by Spasitele. Bible říká, že VŠICHNI hřešili a nedosáhli slávy Boží (Řím 3:23). Jedinou výjimkou zmíněnou v Písmu je Syn Boží narozený z panny.

„Kterýž hříchu neučinil, aniž jest lest nalezena v ústech jeho.“ 1. Pet 2.22

„Takovéhoť zajisté nám slušelo míti nejvyššího kněze, svatého, nevinného, nepoškrvněného od hříšníků, a kterýž by vyšší nad nebesa učiněn byl.“ (Žid 7.26)

V Bibli budete nadarmo hledat zmínku, že by Marie byla neposkvěná a bez původního hříchu.

3. Marie měla po Ježíšovi další děti. Nebyla věčná panna! „Zdaliž tento není syn tesařův? Zdaliž matka jeho neslove Maria, a bratří jeho Jakub a Jozes a Šimon a Judas? A sestry jeho zdaliž všechny u nás nejsou? Odkudž tedy má tyto všechny věci?“ (Mt. 13:55-56)

4. Myšlenka, že Marie vystoupila ve svém těle na nebesa, je bajka. Je to pouhá lidská legenda, která nemá žádný základ ani v Písmu, ani v historii.

5. Apoštolové neříkali nic o velebení Marie tak, jak je velebena v katolické teologii. Ve všech epištolách Nového zákona není jediná zmínka o Marii, matce Ježíšově od Římanů ke Zjevení! Ano, Marie byla požehnána nad jiné ženy tím, že se jí dostalo výsady přivést na svět Spasitele, ale to nám nedává právo mít bujnou fantazii jako katolických teologů, kteří nazývali Marii Matkou Boží, Královnou nebes a země atd.

6. Marie není matka Boha. Je pravda, že Ježíš Kristus je Boží Syn a Marie byla matka Ježíše, ale Nový Zákon ani nenaznačuje, že by se o Marii mělo přemýšlet jako o matce Boha. Ježíš Kristus jako Boží Syn neměl počátek. „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh“ (Jan. 1:1) Kristus jako Bůh neměl žádnou matku, ani počátek. V děloze Marie začala pouze- pozemská lidská existence. Ona je matkou Jeho lidství, nikoli Jeho Božství. Jeho Božská přirozenost neměla mateřství!

Formulace Is. 9:6, kde se hovoří o narození Krista, je velmi přesná. Nejdříve čteme. „Dítě narodilo se nám“. To odkazuje na Ježíšovo lidství. Pak čteme, „syn dán jest nám.“ To odkazuje na věčné božství Ježíše. Jako dítě se skutečně narodil, ale jako Syn existoval věčně. Mi 5:2 také jasně říká, že Kristus jako Syn Boží neměl žádný počátek, žádnou matku. Zde čteme, že Svatý narozený v betlémské stáji byl Ten, „jehož východové jsou od starodávna, ode dnů věčných!“ Marie tedy nehrála žádnou roli jako matka božské přirozenosti.

Opět zjišťujeme, že tato klíčová římskokatolická doktrína je postavena pouze na lidské spekulaci.

7. Připisovat jakýkoli aspekt spasení nebo uctívat Marii je modlářství a pro Boha je to odporné. Marie je lidskou matkou Spasitele, ale není Spoluprostřednicí, Spoluspasitelkou atd. Tyto katolické tituly jsou ve vztahu k Marii naprosto rouhačské.

8. Jediná zmínka v Bibli o „královně nebes“ neodkazuje na Marii, ale na pohanské bohy. „Ale jakž jsme přestali kaditi tvoru nebeskému, a obětovati jemu oběti mokré, nedostatek trpíme ve všem, a mečem i hladem hyneme. Že pak kadíme tvoru nebeskému, a obětujeme jemu oběti mokré, zdaliž bez znamenitých mužů našich pečeme jemu koláče, službu jemu konajíce, a obětující jemu oběti mokré?“

(Jeremiáš 44, 18-19) („tvoru“ a „jemu“ znamená „královna“ v hebrejštině (meleketh) Odpadlíčtí židé označovali pohanskou bohyni, kterou uctívali, za královnu nebes. Tvrdohlavě lpěli na této pohanské bohyni a rozhodně odmítali odvrátit se od svého odpadlictví. A stejně jako tito starozákonní odpadlíci uctívali královnu nebes, tak odpadlíčtí křesťané mají vlastní královnu nebes- Marii katolickou! To je další příklad, jak si římská církev vypůjčila od pohanů modlářské zvyky.

Omyl č. 9 - Očistec

Viz Očistec (leták.)

Omyl č. 10 - Stupně hříchu

Římskokatolická církev dělí hřích do dvou stupňů: smrtelný a lehký. Smrtelný hřích je těžký hřích, který vede k věčnému trestu. Lehký hřích není tak závazný. Katolická církev nemá pevný seznam, které hříchy jsou smrtelné a které lehké, ale obvykle se za smrtelné hříchy považuje porušení deseti přikázání, hříchy proti morálce a neúčast na pravidelné týdenní mši, nebo zpověď alespoň jednou za rok. Lehké hříchy jsou takové věci jako podvod.

Odpuštění smrtelných hříchů se získá zejména dvěma způsoby- podle římskokatolického učení křtem a vyznáním. Při křtu se smrtelné hříchy z minulosti člověka zděděné od Adama smyjí. Po dosazení sedmi let věku se musí člověk vyznat ze smrtelných hříchů knězi, aby získal odpuštění. Lehké hříchy se údajně odpustí, když se konají dobré skutky, modlitbou, půstem, atd.

Biblická odpověď: Podle Písma jsou všechny hříchy závazné

a smrtelné. Neexistuje Biblický základ pro katolický rozdíl mezi takzvanými smrtelnými a lehkými hříchy. Uvažujte o následujících pasážích z Bible:

„Nebo kdo by koli celého zákona ostříhal, přestoupil by pak jediné, všechněmi jest vinen“ (Jakub 2.10).

„Nebo odplata za hřích jest smrt,“ (Řím 6.23). (Všimněte si, že se to neříká nic o hříchu, který by nebyl smrtelný. Odplatou za hřích je smrt. Jaký hřích? Všechny!)

„Aj, všechny duše mé jsou, jakož duše otcova, tak i duše synova mé jsou. Duše, kteráž hřeší, to umře“ (Ezechiel 18.4). (Opět, jaký hřích vede ke smrti? Všechny!)

Řím. 1:29-32 uvádí seznam různých hříchů a je nám řečeno, že „ti, kteříž takové věci činí, hodni jsou smrti.“ Jaké jsou to hříchy hodné smrti? Zamyslete se nad nimi æ

„Jsouce naplnění vši nepravostí, smilstvem, nešlechtností, lakomstvím, zlostí, plní závisti, vraždy, svárů, lsti, zlých obyčejů. utrhači, pomluvači, Boha nenávidící, hánliví, pyšní, chlubní, nalezači zlých věcí, rodičů neposlušní, nemoudří, smluv nezdrželiví, beze vši lítosti, neukojitelní a nemilosrdní. Kteříž vědouce o tom právu Božím, (že ti, kteříž takové věci činí, hodni jsou smrti,) netoliko ty věci činí, ale i činícím nakládají“ (Řím 1:29-32).

Vidíte, že Bůh nerozděluje hříchy na malé a velké, smrtelné a méně smrtelné, smrtelné a lehké. V očích nekonečně svatého Boha, jsou všechny hříchy zlé a musí být potrestány. Ve výčtu hříchů je utrhaní považováno za stejně zlé jako vražda, lakomství jako smilstvo, nemilosrdnost stejně zlá jako nenávisť k Bohu. A jaký je trest za tyto hříchy? Smrt!

„Nebo odplata za hřích jest smrt.“ „ Duše, kteráž hřeší, ta umře.“

Někdo si teď může myslet, „Jestliže se všechny hříchy trestají smrtí, jestliže jsou všechny hříchy smrtelné, jak si můžeme vůbec dělat naději, že unikneme peklu?“ To je dobrá otázka a odpovědí je krev Ježíše Krista. Prostřednictvím krve Krista může člověk dostat odpuštění každého hříchu.

„V němž máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podlé bohatství milosti jeho“ (Efezským 1.7).

To je tedy odpověď na náš problém hříchu-osobní víra v krev Ježíše Krista. Mohu se vás zeptat, spočívá zde vaše dnešní

naděje ve spasení? Pouze krev Krista může očistit hřích a nic kromě krve Krista není pro jeho smytí potřeba! Čím můžeme smýt naše hříchy? POUZE KRVÍ JEŽÍŠE! Modlete se k Bohu za tuto očišťující krev. Díky Bohu za to!

Omyl č. 11- Rituály a obrázky

Katolická církev, od prvních století své existence umožňovala a podporovala, aby její členové hledali požehnání a duchovní pomoc pomocí speciálních rituálů a vlastnictvím, meditací a modlitbou k obrázkům. Následující příklady jsou vyjmuté z korespondenčního kurzu katolické církve. Kurs se široce používá v Americe a je zvláště určen pro nekatolíky. Autor se ho zúčastnil v roce 1977 a kurz se stále používá v této formulaci.

...každý katolík udělá znamení kříže, když vejde do katolického kostela. Při mši ho světicí kněz udělá více než třicetkrát. Katolíci na celém světě považují časté používání znaku kříže za nepostradatelnou zbraň proti zlu ve všech jeho formách.

Medaile, kterou nosí katolík, je požehnaná církví. To z ní pro katolíka dělá svátost a dává jí cenu. Je s ní spojená modlitba církve. Jednou z nejběžnějších medailí používanou katolíky je „Zázračná medaile“. Její vzhled byl zjeven Požehnanou pannou jedné mladé Francouzce. Bezpočet výjimečných přínosů získaných pokorným používáním této medaile jí vynesl tent titul.

Katolická církev schválila zvláštní uctívání Posvátnému srdci Ježíše. Toto uctívání získalo nový stimul v roce 1675, když se ctnostné jeptišce, sestře Margaretě Marii Alacoque zjevil Kristus. V tomto zjevení Kristus požádal, aby svět ocenil obrovskou lásku, kterou má pro lidstvo a aby se to učinilo zvláštními obrázky a uctíváním, které popsal. Můžete dokonce uslyšet, jak tiše odříkáváte krátkou modlitbu, kterou katolíci říkají, když vidí Posvátné srdce Ježíšovo Æ „Posvátné srdce Ježíšovo, vkládám Tobě svoji víru.“ Tak se stanete lepším.

Pro katolíky je zbožnou praxí přijímat svátost oltářní první pátek po devíti za sebou jdoucích měsících. Tato praxe pochází z jednoho zjevení našeho Pána Margaretě Marii Alacoque. V tomto zjevení učinil mnoho nádherných slibů těm, kteří ji budou dodržovat.

Růženec. Při něm žádáme, aby Marie využila svého vlivu a Syna a získala pro nás všechny, naše současné potřeby a zejména v hodině naší smrti. Růženec je mocná zbraň proti zlu naší doby. Doufáme, že při uctívání posvěceném církví obrátíme Boží pozornost k našim potřebám.

Při žehnání svěcené vody se kněz modlí, aby „všude kam dopadne kapka této vody skrz vzývání Tvého jména byl každý nepřátelský úmysl nečistého ducha odstraněn.“ To je duch a účel, proč katolíci používají svěcenou vodu.

Katolická církev také z moci od Krista prohlašuje, že nošení těchto škapulířů (zvláštních rouch požehnaných římskou církví) s dobrou dispozicí napomůže při odpuštění trestu, v důsledku hříchu a přinese nositeli Boží požehnání (Catholic Information Service correspondence course, Lekce devět).

Pokud někdo stále tvrdí, že tyto praktiky již nejsou obvyklou součástí římskokatolického života, nechte ho přemýšlet o následujícím nedávném prohlášení jednoho katolického teologa, který hodně cestuje a je rozsáhle citován v mezinárodních katolických kruzích: „Růženec, o kterém se zdálo, že zmizel v hrobě, se znovu narodil. Znam dost vůdců a ředitelů poutních cest do Lourdes, abych věděl, že jejich uctívání Požehnané panny není zpochybňováno.“ (The Theologians Answer Your Questions, str. 185-186).

Měli bychom si také připomenout skutečnost, že koncil Vatikán II podpořil katolíky v pokračování takzvaného „kultu Marie“, což znamená dnů a mši za Marii a Jan Pavel II neustále vyzývá katolíky, aby Marii uctívali a podíleli se na kultu římských pověrečných praktik. Dělá to vlastním příkladem a nabádáním při svých kázáních.

Biblická odpověď: Posvěcení (svatost) a požehnání nepřichází prostřednictvím náboženských rituálů, obrázků, vody nebo poutních cest do „svatých chrámů“. Církev nemá moc, udělat takové věci svatými, nebo slibovat požehnání

za péči o ně. Výše popsané praktiky nemají absolutně nic společného se skutečnou svatostí a požehnáním, ale jsou to pouze lidské a démonické pověry modlářství. Tyto věci jsou naprosto cizí a v rozporu s Novým zákonem.

Pokud se chceme stát před Bohem svatými, být posvěceni, požehnáni, musíme požehnání přijmout Biblickým způsobem. Bible říká --

Jsme posvěceni prostřednictvím oběti Krista: „V kteréžto vůli posvěceni jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou“ (Židům 10.10).

Jsme posvěceni prostřednictvím Slova Božího: „Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest“ (Jan 17.17).

Jsme posvěceni ve jménu Ježíše Krista a Duchem Božím: „A takoví jste někteří byli, ale obmyti jste, ale posvěceni jste, ale ospravedlněni jste ve jménu Pána Jezukrista a skrze Ducha Boha našeho“ (1. Kor 6.11).

Omyl č. 12 - Celibát

Viz celibát

Omyl č. 13 - Modlitby ke svatým

Římskokatolická církev má seznam lidí, kteří byli oficiálně prohlášeni za svaté. Proces prohlášení za svatého se nazývá „kanonizace“ a ten seznam je nazván „Římská martyrologie“. Katolíkům se vštěpuje, aby vlastnili obrázky těchto světců a modlili se k nim za různé výhody.

Kanonizace je slavnostní prohlášení papeže, že určitá osoba se chovala na zemi jako křesfan v míře hrdinské a může být nyní věrnými prohlášena za svatého.

Kanonizace je výsledkem dlouhé a náročné zkoušky slov a skutků služebníka Božího a uskutečnění, alespoň čtyř zázraků připsaných jeho intervenci. ...Proto se můžeme s plnou důvěrou obrátit k našim svatým patronům. Jsou v nebi a velmi blízko k Bohu a mají s Ním velkou moc... Svatý není jen ochránce, ke kterému se máme modlit, je to také model, který se máme snažit napodobovat“ (Any Questions?, str. 79,80,84).

Biblická odpověď:

1. Pán Ježíš Kristus je jediný prostředník mezi Bohem a lidmi. „Jedent' jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš, kterýž dal sebe samého mzdu na vykoupění za všechny, na osvědčení časem.“ (1. Tim 2.5-6). „Jeden prostředník“ znamená JEDEN, nikoli dva nebo tři nebo sedmdesát. Marie, ani jiní mrtví křesťané nemohou být prostředníky mezi Bohem a lidmi.
2. V Bibli není jediné slovo, které by křesťany vedlo k tomu, aby hledali pomoc od mrtvých. Jediná podpora této doktríny je v knize apokryfů, II Maccabees. Na úvod Apokryf se říká, že tyto spisky nejsou inspirované Písmem a neměli by tedy být používány pro podporu doktrín víry.
3. Vytváření obrázků lidí a klanění se jim a modlení se k nim je modlářství. Dokonce, ani andělé by něco takového lidem nedovolili.
„I padl jsem k nohám jeho, abych se klaněl jemu. Ale řekl mi: Hled; abys toho nečinil. Jsemť spoluslužebník tvůj i bratří tvých, těch, kteříž mají svědectví Ježíšovo. Bohu se klaněj“ (Zjev 19.10).
„Já pak Jan viděl jsem a slyšel tyto věci. A když jsem slyšel a viděl, padl jsem, klaněti se chtěje před nohama anděla toho, kterýž mi tyto věci ukazoval. Ale řekl mi: Hled; abys toho nečinil. Neboť jsem spoluslužebník tvůj a bratří tvých proroků, a těch kteříž ostríhají slov knihy této. Bohu se klaněj.“ (Re 22:8-9).
4. Bible učí, že lidé se mají modlit k Bohu ve jménu Ježíše Krista, nikoli k mrtvým nebo ve jménu mrtvých. V Novém Zákoně není jediný příklad, že by se Boží lidé modlili k mrtvým nebo, přistupovali k Bohu skrze jiného prostředníka než Ježíše Krista, Syna. Jediná cesta k Bohu je prostřednictvím oběti a jména Ježíše Krista.

„Majíce tedy, bratří, plnou svobodu k vjití do svatyně skrze krev Ježíšovu, (tou cestou novou a živou, kterouž nám domem Božím, přistupmež s pravým srdcem, v plné jistotě víry, očištěná majíce srdce od svědomí zlého, a umyté tělo vodou čistou“ (Zid 10.19-22).

Krev Ježíše Krista nás přináší do nejsvatějšího ze svatých nebes, do samotné přítomnosti všemocného Boha. Je to tedy nebiblický nesmysl, to římská doktrína přímluvy „svatých“. Nikdo, kdo má Ježíše Krista, nepotřebuje katolického svatého!

Omyl č. 14 - Růženec

(viz. růženec)

Mění se římskokatolická církev?

Díky povrchním změnám, které se uskutečnily v katolicismu od koncilu Vatikán II uprostřed 60.let, ti, kteří se dnes snaží odhalit římské kacířství, jsou často označováni za ty, co „nejdou s dobou“.

V roce 1980 jsem publikoval knihu v nepálštině, která odhalovala hlavní falešné křesťanské skupiny a varovala nepálské křesťany, aby se těmto falešným učitelům vyhýbali. Byla tam začleněna stručná studie římského katolicismu. Když byla kniha publikována v Kathmandu, neměla moc velký úspěch a bylo skutečně několik pokusů zabránit její distribuci. Jezuitům se nelíbila ta část o romanismu, adventistům se nelíbila to část o Adventistech sedmého dne, Shromáždění Božímu se nelíbila, část o jistotě věřícího! O několik let později jsem obdržel následující dopis od člověka, který se pokoušel potlačit distribuci té knihy.

„První snaha dostat knihu na seznam“ zakázaných knih falešného učení přišla od Bhajuram (Adventisté sedmého dne) ...byl jsem požádán...abych konzultoval kapitolu o katolících s jezuity ve sv. Xavieru (katolická škola v Kathmándu, Nepál). Nelíbila se jim. Nebyli však jednotní, jaké opatření přijmout...

„U korespondenčního kurzu o katolicismu, na který jste se přihlásil (publikovanému Rytíři Kolumbovými v USA), existuje potíž. Katolická církev se velmi změnila od koncilu Vatikán II a již to není homogenní monolitická církev. Katolíci nyní sami věří různým věcem, i když je oficiální linie konzervativní, plus (a) takové kurzy obvykle připravují a vedou starší, konzervativnější lidé, protože jsou považováni za „jistější“. (b) „moderní“ jazyk, který katolíci používají, mohou protestanté velmi snadno pochopit úplně jinak.“ (22.říjen, 1982).

Tento dopis vyjadřuje pohled na katolicismus, který je, v naší době velmi populární. Mnozí upřímně věří, že římskokatolická církev již není špatný, bludařský systém, kterým byla v minulých stoletích. Křesťanští vůdci na všech stranách flirtují s Římem. Když jsou vyzváni, tvrdí, že katolicismus se změnil a že Boží vůle je, aby „křesťané“ nebyli rozděleni. Hovoří se „evangelických katolících“ a „obrozených katolících“.

Ve skutečnosti jsou změny v římskokatolické církvi politické a povrchní modifikace, které v žádném smyslu nesledují biblickou reformaci. Je romanismus více v souladu s Biblií? Odmítá tato instituce staré kacířské skutky? Rozhodně ne! Ti, kteří to hlásají, nemají pravdu. Mnozí mají záměrně zlé úmysly. Jiní jsou upřímní, ale naivní. Je to také problém neznalosti. Hovořil jsem s mnoha evangelickými a charizmatickými misionáři a vůdci křesťanských organizací, kteří měli obrovské neznalosti s ohledem na římské doktríny. Mnozí neznali ani základní věci o tom, co znamená římská mše.

Mnozí nás vyzývají, abychom zapomněli a odpustili, co se stalo v historii katolicismu a abychom přijali „nový katolicismus“, který otevírá srdce a náruč. To je hloupost, protože „nový katolicismus“ je pouze „starý katolicismus“ v novém obalu. Srdce katolicismu papežství, centralizovaná moc Vatikánu, římské kněžství a myriády doktrinářských bludů zůstávají nezměněny.

Následující citáty jsou vyňaty přímo z dokumentů Vatikánu II. Citovanými publikacemi jsou Vatican Council II - the Conciliar and Post conciliar Documents. Tento rozsáhlý svazek vydala římskokatolická církev a obsahuje Imprimaturu (latinské slovo znamenající „nech’je to vytištěno“, které naznačuje, že to bylo schváleno k tisku katolickou hierarchií): Walter P. Kellenberg, D.D. Biskup Rockville Centre, 12.srpen 1975.

Posuďte sami. Jsou to pouhé doktríny Biblického křesťanství, nebo to jsou tradiční katolické bludy?

Až budete číst tato prohlášení, nezapomeňte, že je sestavovaly oficiální katolické doktrinářské synody po dobu tří let (od října 1962 do prosince 1965), a že se jich účastnilo více než 2400 římskokatolických biskupů. Nejsou to prohlášení pouhého jednoho nebo několika, katolických kněží nebo dokonce samotného papeže. Jsou to to nejautoritativnější doktrinářská prohlášení moderního romanismu. Při přípravě této kapitoly pro začlenění do encyklopedie, jsem zavolał několika katolickým organizacím a požádal je o nejnovější autoritativní prohlášení o katolické doktríně. Každá z nich mne odkázala na dokumenty Vatikán II.

Připravuje se nový katechismus, ale v době psaní tohoto článku ještě nebyl publikován a až bude, nebude nahrazovat Vatikán II. Někdo může odpovědět, „Já tomuto učení nevěřím a jsem katolík.“ To je divné, měl byste tedy vystoupit z katolické církve, protože TOMUHLE věří Řím!

Svätost oltářní jako opětovná oběť Krista. „Svätost oltářní, Večeře Páně je ... oběť, ve které se zachraňuje oběť kříže.“ (st. 108).

Kristus přítomný v prvcích svátosti oltářní. „V této svátosti je Kristus přítomen jedinečným způsobem, celý a celistvý, Bůh a člověk, ve své podstatě a trvale. Tato přítomnost Krista v této třídě se nazývá skutečná nikoli ve výhradním smyslu, jakoby ostatní druhy přítomnosti nebyly skutečné, ale par, excellence“ (str. 114). „Přislavnosti svátosti oltářní se prohlašuje nádherné tajemství skutečné přítomnosti Krista, našeho Pána jako eucharistického druhu. Koncil Vatikán II a jiná autoritativní prohlášení církve potvrdily tuto pravdu ve stejném smyslu a stejnými slovy tak, jak to Trenský koncil definuje v článku o víře... Kristus je přítomen v důsledku základních změn v těchto prvcích“ (str. 154).

Svätost oltářní jako součást spasení. „Stejně často jako oběť kříže, na kterém je Kristus, náš Beránek obětován“... se oslavuje na oltáři, vykonává se práce našeho vykoupení“ (str. 324).

Svätost oltářní je centrem křesťanského života. „Oslava svátosti oltářní ...je centrem celého křesťanského života církve na celém světě, místní církve a každého věrného. Protože v ní kulminuje akt, kdy Bůh posvěcuje svět v Kristu a lidé uctívají Otce, když ho velebí skrze Krista, Syna Božího“ (str. 159).

Kristu má být uctíván v hostii. „Vyhrazení posvátného druhu nemocným .. vedlo k chvály hodnému zvyku uctívání nebeského jídla, které se uchovává v kostelech. Toto uctívání má platný a pevný základ, zejména proto, že víra ve skutečnou přítomnost Pána má přirozené důsledky vnější a veřejné manifestace této víry“ (str. 131). „Věrní by se proto měli snažit uctívat Krista, našeho Pána v požehnané svátosti....Pastoři (kněží) by je k tomu měli nabádat a jít jim příkladem.. Místo v kostele nebo oratoři, kde je požehnaná svátost uchovávána ve svatostánku (místo, kde je uložena požehnaná hostie a kde je uctívána v mezidobí svátosti oltářní) by mělo být ve skutečném slova smyslu význačným místem. Mělo by být vhodné pro privátní modlitbu, aby věrní mohli snadno a s užitkem také v soukromí pokračovat v uctívání našeho Pána v této svátosti.“ (str. 132). „Veřejné i soukromé uctívání svátosti oltářní i mezi mšemi ... církev velmi doporučuje, protože eucharistická oběť je zdrojem a vyvrcholením celého křesťanského života.“ (str. 134). „Všichni věrní by měli ukázat této svátosti uctění, které se patří opravdovému Bohu, což bylo vždy zvykem katolické církve. Nesmí být uctívána méně proto, že Kristus stanovil, že se má sníst. I v této vyhrazené svátosti má být obdivován, protože Jeho podstata je to přítomna v konverzi chleba a vína , která, jak nám říká Trenský koncil, se nejvýstižněji nazývá proměnou“ (str. 109-110). „ Je nezbytné věřícím vysvětlit , že Ježíš Kristus je Pán a Spasitel a stejné uctění a obdiv Bohu se má věnovat Jeho přítomnosti ve znameních svátostí.“ (str. 221).

Hostie se má nést v procesích. „V procesích, kde se požehnaná svátost slavnostně nese v ulicích a při zpěvu pobožných písní, zejména na svátek těla Kristova, křesťané podávají veřejné svědectví své víry a uctívání této svátosti“ (str. 134)

Mše za mrtvé. „Svatá matka církev, má velkou starost o věrné zesnulé. Rozhodla se, že se za ně bude, v plném rozsahu přimlouvat na každé mši a zruší všechna zvláštní privilegia v této záležitosti“ (str. 87). „Církev nabízí tuto paschální oběť (mši) za mrtvé, aby ... mrtvým pomohla modlitba a živí se utěšili nadějí“ (str. 197).

Mše musí být vedena striktně podle katolické tradice. „Aby se zajistil úspěch těchto slavností a dosáhlo se vyšší duchovní účinnosti... musí se dbát na formu....texty mší, musí pocházet z modlitební knihy nebo ze schválených dodatků. Každá změna ...je svévolná, a proto je zakázaná... Vybavení oltáře (kříž, oltářní ubrus, svíce, modlitební kniha, pláténko k utírání kalicha, korporál, utěrka na nice a podnos na hostii), posvátné nádoby (kalich, miska, monstrance), ornáty (humerále, alba, opásání, přehoz a mešní roucho) by mělo být počtem, formou a kvalitou v souladu se současnými předpisy.... Rituální gesta a ceremonie světicího kněze stejně jako postoj účastníků mše, by měly odpovídat těm, které jsou předepsány pro eucharistickou slavnost“ (str. 146).

Víno lze použít pouze při zvláštních příležitostech. „Podle katolické víry se Kristus přijímá celý a celistvý v úplné svátosti, i když lidé přijímají pouze pod jednou (přijímají pouze hostii bez vína). A nejsou proto zbaveni žádné milosti nezbytné

pro spasení... Po souhlasu od biskupa a po řádné instruktáži mohou následující osoby přijímat z kalicha ... (následuje 14 skupin lidí, kteří smí pít z kalicha při zvláštních mších konaných a příležitostech svateb, křtu, vysvěcení a určitých ústupků)“ (str. 181-182).

Katolická tradice je na stejné úrovni s Písmem. „Posvátná tradice a posvátné Písmo, jsou tedy úzce spjaty a vzájemně spolu komunikují. Neboť obojí pochází ze stejného Božského pramene a setkává se tak, aby došlo ke splnutí v jedno a směřovalo se ke stejnému cíli...To způsobuje, že církev nečerpá svoji jistotu o všech odhalených pravdách pouze z Písma svatého. Proto tedy musí být Písmo i tradice akceptovány, a ctěny se stejnými pocity uctívání a úcty.“ (str. 682)

Spasení je skrze svátosti. „Stejně jako byl Kristus vyslán Otcem, tak i on pak vyslal apoštoly....aby kázali evangelium pro každého a hlásali, že Boží Syn při své smrti a vzkříšení, nás osvobodil z moci satana a že smrti a přivedl nás do Království svého Otce. On, ale také chtěl, aby práce na spasení, kterou kázal, byla zasazena do řetězce prostřednictvím oběti a svátostí, okolo kterých se točí celý liturgický (ritualistický) život. Křtem jsou tedy lidé přeneseni do paschálního tajemství Krista... Obdrží duch adopce jako synové“ (str. 2324).„V tomto těle je život Krista komunikován těm, kteří věří a kteří jsou prostřednictvím svátostí spojeni skutečným a skrytým způsobem v Kristu v jeho zánici a oslavě. Prostřednictvím křtu, jsme formováni k obrazu Krista...V tomto posvátném rituálu se symbolizuje a uskutečňuje bratrství v Kristově smrti a vzkříšení.“ (str. 327).

Spasení rozdávané papežem. „Jediný Boží Syn ...získal poklad pro militantní církev ...svěřil ho požehnanému Petrovi, který má klíče od nebes a jeho následovníkům, kterými jsou Kristovi faráři na zemi, aby ho mohli rozdávat věrným pro spasení ..Zásluhy Požehnané matky Boží a všech vyvolených ...jsou známy a ještě více k tomuto pokladu přispívají“ (str. 80).

Spasení prostřednictvím katolické církve. „Pouze prostřednictvím samotné katolické církve, která je univerzální pomocí pro spasení, lze získat všechny prostředky ke spasení. Věříme, že náš Pán svěřil veškerá požehnání Nové smlouvy pouze apoštolské koleji, v jejímž čele stojí Petr, aby na zemi založil jedno tělo Kristovo, do kterého se plně začlení všichni ti, kteří jakýmkoli způsobem patří k Božím lidem“ (str. 415). Koncil vychází z Písma a tradice a učí, že církev, nynější poutník na zemi, je nezbytná pro spasení. Kristus je pro nás přítomen ve svém těle, kterým je církev. On sám...současně potvrdil nezbytnost církve, do které lidé vstupují při křtu jako dveřmi. Proto ti, kteří odmítají do ní vstoupit či v ní setrvat, ač vědí, že katolická církev byla založena Bohem prostřednictvím Krista jako nutnost, nebudou spaseni.“ (str. 336)

Spasení dobrými skutky. „Od nejrannějších dob církve, byly také dobré skutky nabízeny Bohu pro spasení hříšníků, zejména ty skutky, které lidská slabost považuje za obtížné. Protože bylo utrpení mučedníků víry a Božích zákonů považováno za velmi cenné, stávali se z kajících mučedníci, aby jim jejich zásluhy pomohly k rychlejšímu rozhrěšení od biskupů. Modlitby a dobré skutky svatých lidí byly považovány skutečně za tak cenné, že bylo možné tvrdit, že kající byl omyt, očištěn a vykoupen s pomocí všeho křesťanského lidu.“ (str. 79).

Spasení křtem „Prostřednictvím svátosti křtu, když je řádně proveden způsobem určeným Pánem a přijat v řádném rozpoložení duše, oprávně se člověk stává součástí ukřizovaného a oslavovaného Krista a je znovu narozen, aby sdílel Božský život.“ (str. 427)

Spasení prostřednictvím odpustků a rituálů. „Prostřednictvím odpustků jsou ti členové, kteří procházejí očištěním, rychleji spojeni s těmi členy, kteří jsou v nebi ..svatá matka církve, opět doporučuje věřícím odpustky ..prominutí trestu při jejich distribuci z církevního pokladu je jejich součástí. Církev doporučuje svým věrným, aby nezanechávali a nezanedbávali svaté tradice těch, kteří již odešli před nimi. Měli by být přivítány v náboženském duchu, jako cenný poklad katolické rodiny a i tak ceněny.... Církev jim neustále připomíná věci, kterým by se měla dávat přednost, protože jsou nezbytné nebo alespoň lepší a efektivnější pomocí při získávání spasení“ (str. 85).

Milost spasení není zdarma, ale musí být zasloužena. „Všechny děti církve by si přesto měly pamatovat, že jejich velebený stav nevychází z vlastních zásluh, ale z milosti Krista. Pokud nebudou odpovídat ve svých myšlenkách, slovech a činech na tuto milost, nejenže nebudou spaseni, ale budou o to přísněji souzeni.“ (Str. 337)

Katolická církev, jediná opravdová církev. „To je jediná církev Krista, kterou v našem vyznání prohlašujeme za jedinou, svatou, katolickou a apoštolskou, kterou náš Spasitel po svém vzkříšení svěřil Petrovi do pastorální péče. Tato církev je vytvořená a organizovaná jako společnost v současném světě a je živena v katolické církvi řízené následníkem Petra a biskupy ve společenství s ním“ (str. 329). „Pouze prostřednictvím Kristovy katolické církve, která je univerzálním pomocníkem ke spasení, lze získat všechny prostředky ke spasení. Věříme, že náš Pán, svěřil všechna požehnání Nové smlouvy apoštolské koleji, v jejímž čele je Petr, aby založil na zemi Tělo Kristovo, do kterého budou začleněni všichni ti, kteří nějakým způsobem patří k lidem Božím.“ (str. 415)

Papež je nejvyšší hlava církve. „Římský papež má ze svého úřadu jako farář Krista a pastor celé církve, nejvyšší a univerzální moc nad celou církví, moc, kterou může vždy bez zábran uplatňovat.“ (str. 344)

Papež je neomylný učitel. Římský papež, hlava koleje biskupů, má ze svého úřadu neomylnost, když jako nejvyšší pastor a učitel všech věrných ... prohlašuje v absolutním rozhodnutí doktrínu týkající se víry nebo morálky. Z tohoto důvodu jsou jeho definice nereformovatelné svým charakterem a nikoli souhlasem církve... v důsledku toho nepotřebují souhlas jiných a nepřipouštějí odvolání k nějakému jinému tribunálu. Neboť v takovém případě římský papež neříká nic, jako soukromá osoba, ale vykládá a obhajuje a učení katolické víry jako nejvyšší učitel univerzální církve, ve kterém je unikátně přítomno církevní charisma neomylnosti.“ (str. 349).

„Toto loajální podrobení vůle a intelektu musí být vzdáno zvláštním způsobem autentické vyučující autoritě římského papeže, i když tak nemluví při vlastním sebevědomí a jeho nejvyšší vyučující autorita musí být skutečně uznána s respektem a upřímným schválením jeho rozhodnutí v souladu s jeho záměrem a úmyslem.“ (str. 348).

Marie, Matka Boží bez hříchu, věčná panna, jejíž tělo bylo vyneseno do nebes jako Královna všeho. „Věřící v Kristu, hlavě a ve společenství se všemi svatými musí na prvním místě uctívat památku nádherné Panny Marie, Matky Boží a našeho Pána Ježíše Krista... Díky daru mimořádné milosti překonala všechny tvory jak na nebi, tak na zemi ... Neposkvrněná panna uchráněna veškerého poznamenání původního hříchu byla ve svém těle a duši vynesena do slávy nebes, když skončil její pozemský život a byla Pánem uctěna jako Královna všech věcí“ (str. 378, 381-382).

Marie je Spoluspasitelka s Kristem: „Jak řekl sv. Irenaeus, tím, že byla poslušná, spasila sebe a celou lidskou rasu. Proto nemálo raných Otců spolu s ním ve své modlitbě potvrdilo s radostí...smrt Evy, život v Marii“...Tato jednota matky se synem v úkolu spasení je manifestována od doby Kristova početí pannou do jeho smrti“ (str. 380-381).

Marie se přimlouvá z nebes za lidi a pomáhá jim ve spasení. „Když byla vzata na nebe, nenechala svého úřadu spasitelky, ale mnohými přimlouvami nám i nadále přináší dary věčné spásy. S mateřskou dobročinností se stará o bratry svého syna, kteří stále putují na zemi obklopeni nebezpečím a obtížemi dokud nej sou přivedeni do svého požehnaného domova. Proto je Požehnaná panna označována v církvi titulem Zastánkyně, Pomocnice, Patronky a Prostřednice.“ (str. 382-383).

Marie má být uctívána. „Marie byla díky milosti vyzdvižena nad všemi anděly a lidmi na druhé místo vedle svého syna jako nejsvatější matka Boží, která byla zapojena do tajemství Krista: je správné, že je uctívána zvláštním kultem v církvi ...Svatý synod učí tuto katolickou doktrínu po zralé úvaze a současně nabádá všechny syny církve, aby bylo o tento kult, zejména liturgický kult Požehnané panny štedře pečováno a aby praktiky a úkony jejího uctívání doporučené vyučující autoritou církve po celá staletí byly brány s velkou vážností a aby dekrety kultovních obrazů Krata, Požehnané panny a svatých vydané v raných dobách byly s náboženskou péčí dodržovány“ (str. 384-385).

Přimlavy a modlitby k mrtvým svatým: „Spojení živých s jejich bratry, kteří usnuli v Kristu, není přerušeno...Nyní, když jsou přivítáni ve vlastní zemi a doma spolu s Pánem, jeho prostřednictvím, s ním a v něm se neustále za nás přimlouvají a Otce a nabízejí zásluhy získané na zemi prostřednictvím Ježíše Krista...jejich bratrská péče je největší pomocí naší slabosti“ (str. 77). „Při plném vědomí tohoto společenství celého Mystického těla Ježíše Krista uctívala církev ve svých poutnicích od prvních dnů křesťanského náboženství s velkou vážností památku mrtvých...uctívala je vždy spolu s Požehnanou pannou Marií a svatými anděly se zvláštní láskou a zbožně žádala o pomoc jejich přimlavy...Když pak slavíme svátost oltářní, jsme v nejtěsnějším spojení s uctěním nebeské církve, když v bratrství ctíme a připomínáme si slavnou pannu Marii, svatého Josefa, svaté apoštoly a mučedníky a všechny svaté.“ (str. 375, 377).

Očistec nutný pro očištění hříchu. „doktrína očistce jasně demonstruje, že i když byla vina hříchu odstraněna, může být

nutné odčinit nebo očistit trest nebo následky hříchu. A často tomu tak je. V očištění jsou vlastně posmrtně očištěny duše zemřelých v Bohu, kteří se skutečně káli, ale kteří neprošli dostatečným pokáním za své hříchy a nedostatky pomocí trestů určených ke splacení tohoto dluhu.“ (str. 75)

Kněží mají zvláštní moc duchovního požehnání. „Tito lidé měli v komunitě věřících posvátnou moc Řádu, obětování a odpouštění hříchů a měli kněžský úřad vykonávat veřejně za lidi ve jménu Krista“ (str. 376)

„Účelem vysvěcení kněží Bohem prostřednictvím biskupů je vytvořit z nich speciální účastníky Kristova kněžství a tím, že budou provádět náboženské funkce, budou pracovat jako vyslanci toho, kdo prostřednictvím Ducha neustále vykonává svoji kněžskou funkci ku prospěchu naší liturgie. Křtem kněží přivádějí lidi mezi Boží lid, svátostí pokání usmírují hříšníky s Bohem a církví, pomazáním nemocných přináší úlevu a svěcením svátostí oltářní nabízejí sakramentálně Kristovu oběť“ (str. 781)

Církev má moc udělovat odpustky, ti, kteří říkají, že církev tuto moc nemá, jsou prokleti. „Odpustky jsou ... odejmutí dočasného trestu za hříchy, když již bylo jejich zavinění odpuštěno....Při udělování odpustků využívá církev své moci jako vyslance Kristova vykoupění.... Vyučuje a přikazuje se, že využívání odpustků - využívání, které je nejpřínosnější pro křesťany a je schváleno autoritou posvátných koncilů - by mělo být vyhrazeno církvi a ZATRACUJE TY, KTERĚ ŘÍKAJÍ, ŽE ODPUSTKY JSOU K NIČEMU NEBO ŽE CÍRKEV NEMÁ PRÁVO JE UDĚLOVAT... Pomocí odpustků jsou členové církve, kteří se jimi očišťují, rychleji sjednoceni se členy v nebi, kteří jsou v jednotě víry a znalosti Syna Božího, do zralejšího lidství“ (str. 80-82).

Podpora rituálů a pověřených praktik. „Věřící, kteří s úctou využívají předmět zbožnosti (krucifix, kříž, růženec, škapulír nebo odznak) poté, co byl požehnan knězem, mohou získat částečný odpustek. Pokud je, ale tento předmět požehnan papežem nebo biskupem, mohou věřící, kteří ho s úctou používají, získat také absolutní odpustek na oslavě apoštolů Petra a Pavla... Když je jeden z věřících v nebezpečí smrti a není k dispozici kněz, který by mu poskytl svátost s apoštolským požehnáním ...svatá Matka církev přesto udělí absolutní odpuštění v okamžiku smrti za předpokladu, že měl umírající řádný postoj a za života se modlil. Praxe používání krucifixu nebo kříže při získávání tohoto absolutního odpuštění je chvályhodná“ (str. 86).

Zpověď a pokání jako pomoc při konverzi. „Svátost pokání obnovuje a posiluje a členů církve, kteří hřešili, základní dar ... onverze v království Kristovo, který je poprvé přijat při křtu....Ti, kteří přijmou tuto svátost, získají od Boha milost odpuštění svých prohřešků a současně se usmíří s církví, kterou ranili svými hříchy. Pobožní lidé by podobně měli nést ve velké vážnosti časté využívání této svátosti ...v jejich úsilí o těsnější jednotu s Bohem a měli by se snažit tuto svátost často přijímat, to znamená dvakrát za měsíc...Aby se zajistila oprávněná svoboda, měly by všechny ženy, pobožné i novicky učinit platnou a přípustnou zpověď před jakýmkoli knězem, který je v daném místě k tomu účelu schválen“ (strany 611, 612).

Mužské a ženské kláštery. „Je proto legitimní a nezbytné, aby někteří následovníci Krista, na které byla seslána tato zvláštní milost Duchem svatým, vyjádřili kontemplativní charakter církve tím, že se stáhnou do samoty a povedou takový to život... Nesmí se to však vykládat tak, že by mniši a jeptišky byli v důsledku separace od lidí odtrženi od světa a církve a k nim chladní. Naopak, jsou s nimi spojeni ještě hlouběji v srdci Krista“ (str. 596, 599). „Tajemství kontemplativního života je tedy opravdu veliké. A zatím co jeho eminentní role v oblasti spasení vystupuje obecně ve smyslu výše řečeného, je toto tajemství ustanoveno zvláštním způsobem v případě odloučených jeptišek. ...Místo kláštera podléhajícího zákonu izolovanosti musí být ohraničeno tak, aby byla zajištěna fyzická separace... to znamená, že jakékoli vstupy a odchody musí být znemožněny (např. pomocí zdi nebo jinými efektivními prostředky jako je plot, prkna nebo těžké železné oplocení nebo hustý a pevně zakořeněný živý plot). Vstup a opuštění pozemku je možné pouze dveřmi, které jsou pořád zamčené. ...Podle zákona o oddělení musí jeptišky, novici a žadatelé o vstup do řehole žít za předepsanými hradbami kláštera, nesmí je nezákonně opustit s výjimkou případů v zákoně povolených. Tento zákon oddělení také zakazuje každému bez ohledu na třídu, stav, pohlaví nebo věk vstupovat do izolovaných oblastí kláštera s výjimkou povolených případů.“ (Str. 602, 607).

Příkaz celibátu. „Z důvodů, které se opírají o tajemství Krista a jeho poslání, byl celibát doporučovaný nejdříve kněžům,

později zákonem v římské církvi přikázán všem, kteří měli být povýšeni do svatých Řádů. Tento posvátný koncil schvaluje a potvrzuje tento zákon, pokud jde o kněze, a s jistotou v Ducha cítí, že dar celibátu tak vhodný pro kněžství Nového zákona je velkoryse udělen Otcem. (str. 802).

Potvrzení Trenstkého koncilu. Trenstký koncil byl katolický koncil konaný v letech 1545-1563 ve snaze zničit postup protestantské reformace. Tento koncil popřel všechny protestantské doktríny včetně samotného Písma a samotné milosti. Trent vydal 125 věčných zatracení Bibli věřících křesťanů včetně těchto:

„Pokud kdokoli popře, že tělo a krev spolu s duší a Božstvím našeho Pána Ježíše Krista a proto celého Krista je skutečně, opravdu a v materiální formě obsazeno ve svátosti nejsvatější eucharistie a řekne, že On je v nich pouze jako znamení, nebo figurativně nebo ve své podstatě - budiž zatracen“ (Kánon 1).

„Pokud kdokoli řekne, že podstata chleba a vína, je ve svátosti nejsvětější eucharistie spolu s tělem a krví našeho Pána Ježíše Krista a popře tuto zázračnou a jedinečnou proměnu celé podstaty vína v krev s tím, že vnější formy chleba a vína jsou stále zachovány, kteroužto proměnu katolická církev nejpřiléhavěji nazývá transsubstanciací - budiž zatracen“ (Kánon 9).

„Pokud kterýkoli člověk řekne, že Kristus, jediný Boží syn, nemá být uctíván ve svátosti Eucharistie, dokonce ani v otevřeném uctívání latría a nemá být proto uctíván žádnou zvláštní slavností, ani nemá být nesen v procesích podle chvályhodných a univerzálních lidem předepsaných rituálů a zvyků a že jeho uctívači jsou modláři Æ nechť je zatracen (Kánon 6).

„Pokud kdokoli řekne, že hříšný člověk je ospravedlněn pouze vírou s tím, že nic jiného nepotřebuje pro získání milosti ospravedlnění a že není nezbytné, aby byl připraven a nasměrován vlastní vůlí...budiž zatracen“ (Kánon 9).

„Pokud kdokoli řekne, že ospravedlňující víra není nic než důvěra v Božskou milost odpouštějící hříchy kvůli Kristovi, nebo že touto samotnou důvěrou jsme ospravedlněni - budiž zatracen“ (Kánon 12).

Papež Pius IV (1559-1565) vydal souhrn rozhodnutí koncilu pod názvem Krédo papeže Pia. Budeme citovat část z jeho kréda, které bylo od té doby považováno za autoritativní shrnutí katolické víry:

„Já také hlásám, že existuje sedm řádných a opravdových svátostí Nového zákona ...konkrétně křest, přijímání, eucharistie, pokání, poslední pomazání, řády a manželství a že udělují milost....

„Také prohlašuji, že při mši je Bohu nabízena opravdová, řádná a usmiřující oběti za živé a mrtvé a že v nejsvětější oběti Eucharistie je skutečně, reálně a ve své podstatě tělo a krev spolu s duší a Božstvím našeho Pána Ježíše Krista...

„Neustále tvrdím, že existuje očištěc a v něm přítomným duším pomáhají hlasy věřících.

„Podobně že svatí vládnou spolu s Kristem a mají být uctíváni a vzýváni, že se za nás modlí k Bohu a že jejich relikvie mají být uctívány.

„Co nejpevněji tvrdím, že obrazy Krista a Matky Boží, věčné panny a také ostatních svatých mají být uchovávány, velebeny a uctívány.

„Také tvrdím, že moc odpustků zanechal Kristus v církvi a že jejich používání je pro křesťany velmi přínosné.

„Prohlašuji svatou katolickou a apoštolskou římskou církev za matku a paní všech církví. A slibuji přísahu opravdové poslušnosti římskému biskupu, následníku svatého Petra, prince apoštolů a faráře Ježíše Krista.

„Také hlásám a bezvýhradně přijímám vše obsazené, definované a prohlášené svatými kánony a generálními koncily a zejména svatým Trenstkým koncilem.

A podobně také odsuzuji, odmítám a zatracuji všechno, co je proti těmto zásadám a všechno bludařství odsouzené, odmítnuté a zatracené církvi.

„Toto je opravdová katolická víra, vně které nemůže být nikdo spasen...“ (Millerova Historie církve, str. 1081-1082).

Tato prohlášení a zatracení vydával Řím při vražedném pronásledování opravdových křesťanů. A Trent nebyl nikdy anulován. Naopak, Vatikán II se na Trent znovu a znovu odvolává v desítkách případů, cituje prohlášení přijatá Trentem; jako autoritativní a znovu Trent potvrzuje na každém kroku. Neexistuje ani nejjemnější náznak, že by trenstká prohlášení Řím zrušil. Při zahájení koncilu Vatikán II papež Jan XXII řekl. „BEZVÝHRADNĚ PŘIJÍMÁM VŠE, CO BYLO ROZHODNUTO A VYHLÁŠENO NA TRENSTKÉM KONCILU.“ Každý kardinál, biskup a kněz, kteří se tohoto koncilu zúčastnili, také podepsali tento dokument. (Wilso Ewin, You Can Lead Roman Catholics to Christ str. 41). Uvažujte o několika příkladech, jak se Vatikán II díval na Trent:

„Dogmatické principy stanovené Trenstkým koncilem zůstávají neporušeny... (Vatican Council II “Constitution on the Sacred Liturgy“ str. 37)

„Proto při navázání na Trenstký koncil a Vatikán I si tento koncil přeje vydat autentickou doktrínu Božského zjevení“ (Constitution on Divine Revelation, str. 678).

„Kristus je tam ve své podstatě přítomen prostřednictvím proměny chleba a vína, která JAK NÁM ŘÍKÁ TRENSTKÝ KONCIL, se nejlépe nazývá transsubstanciacie“ (Constitution on the Sacred Liturgy, str. 110).

„Neboť v této formě (PŘI ZACHOVÁNÍ PRINCIPŮ TRENTSKÉHO KONCILU, podle kterých každý druh nebo tvor, přijímá skutečnou svátost a celého a celistvého Krista) se znamení eucharistické slavnosti objevuje dokonaleji“ (Constitution on the Sacred Liturgy, str. 124).

„Římský misál vyhlášený naším předchůdcem svatým Piem V léta páně 1570 dekretem Trenstkého koncilu je všeobecně uznáván za nejužitečnější Z MNOHÝCH PLODŮ VZNIKLÝCH PRO DOBRO CÍRKVE KRISTA“ (Constitution on the Sacred Liturgy, str. 138).

„Při vydávání dekretů o tom, že uspořádání svátosti oltářní by mělo být revidováno, koncil Vatikán II rozhodl mezi jiným, že určité rituály mají být obnoveny v síle, kterou měly za časů svatých Otců. To jsou vlastní slova svatého Pia V v jeho Apaostolic Constitution Quo primum, kde vyhlásil Trenstký misál z roku 1570. POUŽITÍ STEJNÝCH SLOV NAZNAČUJE, ŽE TYTO DVA MISÁLY, AČ JSOU MEZI NIMI ČTYŘI STALETÍ, JSOU PŘESTO INSPIROVANÉ STEJNOU TRADICÍ A ZTĚLESNŮJÍ JI. V těch problematických dobách svatý Pius V nebyl ochoten kromě nevýznamných změn provádět žádné modifikace rituálů, jeho záměrem bylo uchovat dřívější tradice, PROTOŽE V TĚCH DOBÁCH SE ÚTOČILO NA DOKTRINU, ŽE MŠE JE OBĚŤ PŘÍTOMNÁ POD EUCHARISTICKÝM DRUHEM“ (Constitution on the Sacred Liturgy, str. 159).

„Takto byly liturgické normy Trenstkého koncilu v mnoha ohledech naplněny a zdokonaleny koncilem Vatikán II“ (Constitution on the Sacred Liturgy, str. 159)

„TENTO SVATÝ KONCIL AKCEPTUJE LOAJÁLNĚ POSVÁTNOU VÍRU NAŠICH PŘEDKŮ v živoucím společenství, které existuje mezi námi a našimi bratry, kteří jsou ve slávě nebeské nebo, kteří se ještě po smrti očišťují A TAK ZNOVU NAVRHUJE DEKRETY KONCILU NICEA II, FLORENTSKÉHO KONCILU A TRENTSKÉHO KONCILU“ (Constitution on the Church , str. 377).

„Svátost křtu nelze opakovat...a proto znovu podmíněně pokřtít není dovoleno, pokud neexistuje zpochybnění skutečnosti nebo platnosti již provedeného křtu (Trenstký koncil, zasedání 7, Kánon 4)“ (Decree on Ecumenism, str. 445).

„Otcové koncilu POKRAČUJÍ V PRÁCI ZAPOČATÉ TRENSTKÝM KONCILEM a s důvěrou svěřují povinnost vyškolit budoucí kněze Krista v duchu obnovy vyhlášené tímto koncilem starším a profesorům v seminářích.“ (Dekret o vyškolení knězů, str. 654).

Historie nám říká, že kletby vychrlené na Trenstkém koncilu napomohly k vytvoření teologického základu pro kruté

pronásledování pokorných, Bibli věřících křesťanů v 16. a 17. století. Skutečnost, že koncil Vatikán II připustil, že jde stejnou cestou jako Trent, by měla být dostatečným varováním, že se Řím nezměnil. Změnila se tedy katolická církev? Sami jste si přečetli slavnostní proklamace oficiálního koncilu Vatikán II římskokatolické církve. Jsou to prohlášení papeže a biskupské koleje a podle katolického učení neexistuje vyšší autorita než „církevní dogma a interpretace Bible.“ Samozřejmě si uvědomuje, že mnoho katolíků tomuto učení nevěří, existují dokonce někteří knězi, kteří říkají, že nevěří některým z těchto oficiálních římských dogmat. Ale kam máme jít, abychom našli oficiální učení katolicismu? Samozřejmě že do Říma. A říci, že Vatikán nezná katolickou doktrínu je vrchol hlouposti! To je jako říci, že Hitler neznal nacismus. Jestliže Vatikán nezná římskou doktrínu, kdo tedy na celém světě! A dovolte mi ještě jednou připomenout, že zasedání Vatikánu II se zúčastnilo více než 2400 katolických biskupů.

Ne, i když opravdu na Vatikánu II a od té doby došlo k některým dramatickým změnám, římskokatolická církev zůstává stejnou falešnou institucí jako vždycky. Není možné uvěřit výše citovaným prohlášením Vatikánu II a myslet si něco jiného. Přesto lež, že katolicismus se stává více evangelický, bibličtější a duchovněji, se šíří se slepou setrvačností. Na tuto lež jsem narazil v desítkách případů. Právě tato lež, že romanismus se mění k lepšímu, se používá jako opora ekumenického trendu bratrství mezi katolíky a protestanty. Stejná lež se stala chytrým nástrojem pro přesvědčování katolíků, aby zůstali v římské církvi, když dojde k jejich konverzi, nebo když začnou pochybovat o katolických doktrínách.

Tři účely římskokatolického ekumenismu. Zde jsme narazili na primární důvod, proč se katolická církev tak hluboce zapojila do ekumenického hnutí. Z pohledu Vatikánu má ekumenismus tři účely: Za prvé přilákat nekatolické skupiny do katolické domény, za druhé zabránit, aby katolíci opouštěli římskou církev uprostřed dnešních rozšířených ekumenických aktivit, jako jsou charismatická studia Bible a za třetí, aby odvrátili nekatolíky od jejich snahy získávat katolíky pro Krista a pryč z katolické církve. V těchto snahách byl Vatikán velmi úspěšný.

Katolická hierarchie dala jasně najevo, že římskokatolická církev nemá v úmyslu spojit se s protestantskými ekumenickými aktivitami na institucionální úrovni. To bylo znovu potvrzeno při návštěvě papeže Jana Pavla II na světovém koncilu vůdců církví v Ženevě v červenci 1984. Papež řekl, že Řím musí být vždy centrem veškerého křesťanstva a papež musí být jeho hlavou! (Ecumenical Press Service, červenec 1984). Proč se tedy římskokatolická církev spojuje na konferencích a ve svých úřadech s nekatolíky při práci na projektech typu společného překladu Bible s United Bible Societies, společných úřadoven s World Council of Churches a proč vřelý postoj vůči charismatickému hnutí? Důvodem je učinit přítrž protestantizaci katolíků. Přece protestantské skupiny, které spolupracují spolu s katolíky, se je nebudou pokoušet odlákat od katolicismu! Jak chytré!

A když katolík bude přesvědčen Duchem svatým a přiveden ke skutečnému, spásnému vztahu s Ježíšem Kristem, římská církev se ho pokusí ponechat ve stavu stejného klamu. Pochybujícímu katolíku se řekne, že jeho církev již není nepravou institucí, kterou byla v minulosti, a že je v ní teď místo pro „milovníka Bible“. Evangelická terminologie se používá chytře tak, aby si lidé mysleli, že Řím hlásá stejné evangelium, jako Bibli věřící křesťanský svět.

Uvažujte o vyznání nedávno konvertované katoličky:

Cítím, že pokud jste skutečně nebyli součástí systému římské církve, je opravdu obtížné pochopit, čím procházíme my, kteří začneme pochybovat. Mnoho lidí bylo proti mně. Můj manžel a rodina stále lpí na římské církvi. Minulou neděli jsem se veřejně vyznala z víry v Boha a Krista jako Spasitele v baptistickém kostele Calvary Baptist Church. Poté mne navštívil místní kněz, aby (jak řekl) mne osobně pozval, abych si přišla poslechnout o změnách v církvi a jak se týkají dnešního světa. Samozřejmě jsem nešla. Prosím, modlete se za mne a moji rodinu. (Challenger, únor -březen 1984).

Z tohoto svědectví vidíme, že se katolicismus nezměnil. Používá se nátlak a vychytralost jako dvojí zbraň pro získání a udržení lidí pod jeho nadvládou. Katolicismus se nezměnil a protestantství rozhodně ano!

Řím a charismatické hnutí

Někteří lidé, kteří uznávají, že Řím jako instituce se nezměnil, věří, že dochází k „obnově“, která přináší katolíkům „evangelickou“ zkušenost a víru. Tito lidé by řekli, že charizmatičtí katolíci nemohou být zařazeni do stejné kategorie jako katolíci staré lime.

Od roku 1967, kdy první katolíci v Americe začali hovořit v jazycích a zakoušet další charizmatické jevy, udělala takzvaná katolická „obroda“ obrovský pokrok a rozšířila se po celém světě. Je však jasné, že tato obroda není obrozením Biblické pravdy, ale je obrozením uctívání katolického omylu. Katolické charizmatické hnutí nepřivádí lidi k pravdě, ale do hlubšího, zasvěcenějšího vztahu s omyly Říma. Uvažujte o některých prohlášeních klíčových vůdců v tomto hnutí „obrody“:

Lidé (římsktí katolíci, kteří zakusili charizmatickou zkušenost) jednohlasně uvádějí, že více uznávají svátosti, zejména svátost oltářní jako smysluplné setkání s Kristem, skutečnou přítomnost (při mši) a roli Marie“ (Jan V. McHale, *The Furrow*, květen 1973).

„Katoličtí charizmatici zdůrazňují svoji církevní identitu a odkaz více než kdy předtím...Kamkoli přijdu...katoličtí charizmatici znovu objevují smysl tradičních katolických postojů a praktik včetně svátostí, růžence, Panny Marie a svatých...mnoho let jsem říkal stoupenčům svatého Ducha, že katolická církev odstraňuje důraz na uctívání Marie. Nyní slyším, že se to všechno vrací v čele s charismatiky“ (Nick Cavnar, „Proč se katoličtí charizmatici stávají tak katolickými?“ *Charisma*, duben 1985, Cavnar je výkonný redaktor katolické publikace *New Covenant*).

„Každý, kdo se stal opravdovým charizmatikem, se podle toho, co já vím, stal lepším katolíkem“ (Kardinál Manning z Los Angeles, citovaný knězem Finbarr Devine, *Charismatic Renewal for Catholics*, 1976, str. 48).

„Existuje však další možnost, kterou využily milióny spokojených katolíků aktivních v charizmatické obrodě. Zakusili nový přívál Ducha svatého ve vyslyšených modlitbách a nazývají to „křtem v Duchu svatém“...Také je velmi překvapující, že se věnují s hlubším zaujetím katolické víře a praktikám. Svátost oltářní a další svátosti dostaly nový smysl a výsledek. Krátce řečeno, stali více katolickými. (Derek Lance, „The Dilemma of Being a Catholic Charismatic,“ *Chariscenter USA Newsletter*, březen- duben 1990, Lance je katolický kněz z Norhamptonu, Anglie).

„Když člověk čte literature hnutí obrody, pochopí, že ti, kteří píší v tomto hnutí, se chtějí stát katolíky a zapojit obrodu do katolické teologické tradice. To je jeden z mnoha výrazů věrnosti, obrody vůči katolické církvi“ (Ralf Martin, *The Spirit and the Church*, 1976, str. 174).

“Od té doby, co jsem prošel touto charizmatickou zkušeností, moje věrnost Svatému otci, jako faráři Krista na světě, byla zvýšena a posílena. Mé uznání Marie jako spoluspasitelky a prostřednice mého spasení bylo potvrzeno. Moje uznání svátosti oltářní jako oběti Krista bylo posíleno“ (Kardinál Joseph Suenens, „Charismatic Ecumenism, The Road to Rome,“ od, Michaela McCoskey, *The Flaming Torch*, duben-červen 1985).

Římskokatolický kardinál Josef Suenens, je akceptován charismatikými vůdci jako skutečný křesťan naplněný Duchem, ale je jasné, že není. On uděluje papeži a Marii tituly, které patří výhradně Pánu Ježíši Kristu. Tvrzením, že Kristus je opakovaně obětován na římskokatolických oltářích odmítá, že náprava byla učiněna jednou provždy na věčné časy. To je špatné a je to veliké odpadlictví. Přesto stejný Suenens stál po boku klíčových charizmatických vůdců po celá desetiletí.

Na přehlídce ekumenické jednoty se postavil před 50 000 účastníků v Kansas City 77 s vůdcem Sborů božích Thomasem Zimmermanem, J.O. Pattersonem z Církve Boha v Kristu a anglikánským arcibiskupem Billem Bumettem. Stoupenec svatého Ducha Vinson Synan úzce spolupracoval se Suenensem na organizaci ekumenických shromáždění po celých Spojených státech a jinde ve světě včetně Anglie a Indie. V roce 1979 se těchto shromáždění jen v USA zúčastnilo 250 000 lidí.

Tito římskokatoličtí vůdci by měli být pokáráni za své ohavné praktiky a falešné doktríny. Měli by být odhaleni a odsouzeni za svedení spousty lidí do věčného pekla prostřednictvím jejich evangelia. Co si myslí Ježíš Kristus o těchto falešných učitelích? Jeho ostré kázání v Mt. 23 k farizeům svázaných tradicí nás nenechává na pochybách o tom, co si myslí. Místo aby se s těmito vlky vypořádali jako Kristus, důvěřiví charizmatici je považují za Duchem naplněné Boží lidi jen proto, že tvrdí, že zažili nějakou charizmatickou zkušenost a naučili se používat evangelickou terminologii. To je velké a hrozné zlo.

Asociace *The Full Gospel Business Association* vydala příručku *Roman Catholics and the Baptism of the Holy Spirit*. Obsahuje svědectví kněží, jeptišek a laického lidu, kteří uvádějí, jak byli „pokřtěni Duchem svatým“. Výsledek? NYNÍ

CHODÍ PRAVIDELNĚJI DO KOSTELA, JSOU ODDANĚJŠÍ KATOLÍCI A PLNĚJI OCEŇUJÍ LITURGIÍ (ŘÍMSKOKATOLICKÉ RITUÁLY). (The Catholic Gospel, svazek 14, č. 1, str. 4).

Další příklad běžného postoje charismatických katolíků vůči římským dogmatům byl odhalen v interview Light of Life provedeném v Bombaji, v Indii. Light of Life, je nejvlivnější indický evangelický časopis. Když byla „obrozeným“ katolíkům položena otázka, zda se změnil jejich pohled na Marii, odpověděli následujícím způsobem:

„Velké Matce Boží, se nic nestalo. Ona je stále Královnou nebes a země, je respektovaná, milovaná a uctívána. Ale my více rozumíme její pozici s ohledem na Boha a na nás“ (Light of Life, červen 1979) .

Přátelé, Biblická Marie NENÍ Královnou nebes, ani Matkou Boží, ani nemá být nijak uctívána. „Uctívat“ je definováno jako „prosit o dobrou vůli Boží, zbožňovat, ctít“ (Ransom House Webster’s College Dictionary). Nevíme s jakým duchem jsou tito lidé ve spojení, ale není to Duch pravdy.

Při zkoumání ranné historie katolického charismatického hnutí, Kevin Ranaghan uvádí:

„To, co jsme zažívali, bylo velmi katolické. Kromě všech nových prvků jsme byli probuzeni do bohatství svátosti oltářní, svátostí a nového porozumění místa Marie a svatých“ (Roman Catholic, „Find Charismatic Movement is „Very Catholic,“ Charisma, červen 1982).

Stejný Ranaghan, který byl v srdci charismaticko katolických aktivit desítky let, uvedl v srpnu 1981 v New Covenant následující:

„VĚŘÍME, ŽE CÍRKEV KRISTA JE ŽIVENA V KATOLICKÉ CÍRKVI, A ŽE DISPONUJE V JEDINEČNÉ PLNOSTI ZJEVENÍ I PROSTŘEDKY SPASENÍ. Jsme oddaní Písmu, učení církve, LITURGIÍ A SVÁTOSTEM A MOUDROSTI NAŠÍ DUCHOVNÍ TRADICE. Uznáváme, že bez nepřetržitého živení, jako synů a dcer církve skrze její mnohé kanály milosti určitě uvadneme. Zasazujeme naši osobní charismatickou zkušenost do tohoto kontextu a DO SPOLEČNOSTI MARIE A SVATÝCH. S nimi jako průvodci a modely doufáme, že vystoupíme uprostřed mlhy a zmatku jako maják pravdy a lásky na konci dvacátého století. Říci, že to zahrnuje o něco méně by, bylo ekumenicky a teologicky nečestné.“

Tento muž, který je ekumenickými charizmatiky akceptován jako opravdový křesťan, a který byl ve vedoucích pozicích některých největších charismatických kongresů, je jasně přesvědčeným romanistou, vyškolený a uznávající všechny jejich dogmata, která nemají oporu v Písmu. Věří, že Bůh promlouvá prostřednictvím papeže:

„Papež je nejvyšší učitel a pastor církve v této katolické pozici. I když by tyto role mohl vykonávat sám, je v čele všech biskupů, kteří jako následovníci apoštola také učí a udělují pastýřské dary. Katolíci tedy normálně očekávají, že uslyší hlas Boží. prostřednictvím papeže a biskupů.“ (Ranaghan, červen 1982).

Duch obrozeného oddanosti romanismu charismatických katolíků, je také evidentní na jejich konferencích. Zpráva The National Catholic Register o Notre Dame 73 uvádí:

„Katoličtí charizmatičtí by měli obrodit svoji oddanost Ježíši Kristu, jeho Požehnané matce a jeho církvi v osobě svatého Otce“^[1]

To bylo poselství sedmé výroční mezinárodní konference o charismatické obnově v katolické církvi konané na univerzitě University of Notre Dame.

Jezuitský kněz Harold Cohen adresoval svá slova svatému Otcovi a řekl „Jste pozemský farář Ježíše Krista, Syna živého Boha. Jste následovník Petra. Na této skále vybudoval Ježíš Kristus svoji církev. Nalézáme se na této skále a stojíme na ní.“

Nato zástup 25 000 lidí na stadiónu vybuchl v aplausu a písních alelujá, povstal a dlouho tleskal tomuto papežovu

slibu loajality (National Catholic Register, 17. červen 1973).

Drazí přátelé, papež NENÍ svatý, není otec, není zástupcem (farářem) Krista, není následovník Petra, není skála, na které Kristus vybudoval svoji církev! Celé papežství je rouhačská lež a každý, kdo je veden Duchem svatým Pravdy to pochopí a s odporem papeže odmítne.

V podobném duchu informoval the Religious News Service o Atlantic City 76 takto:

„I když největší konference v historii katolické charizmatické obrody, která přilákala asi 28 000 lidí ze severovýchodní části USA, prokázala dynamický ekumenický záběr, ukázala také postoj, který jasně potvrdil blubokou loajalitu papeží a katolickým biskupům“ (RNS, 1.listopad 1976, přetištěno v Christian News Encyclopedia, str. 370).

Duch svatý je „Duch pravdy“ a je evidentní, že duch vedoucí charizmatické hnutí dohromady s romanismem NENÍ Duch svatý. Zatím co je tedy možné, že někteří katolíci zakoušejí opravdovou zkušenost spasení prostřednictvím svých charizmatických spojení, nemá většina katolického „obrodného“ hnutí žádnou oporu v Písmu.

I když je pravda, že někteří charizmatičtí katolíci už nevěří učení své církve, přesto tvrdohlavě ignorují Boží příkaz „aby se stranili“, „odvrátili“, „vyhnuli“, „nestýkali“ s těmi, kteří učí a praktikují falešné věci.

Pokud je římský katolík skutečně pokřtěn Duchem svatým a ponechám pod jeho kontrolou, bude mu vštěpováno, aby si oškřivil omyly římského systému nebo jakéhokoli jiného falešného systému. Člověk skutečně naplněný Duchem bude svědčit s Božským žalmistou, „Z přikázání tvých rozumností jsem nabyl, A PROTOŽ VŠELIKÉ CESTY BLUDNÉ NENÁVIDÍM“ (Ps. 119:104).

Aby se člověk udobřil s Bohem, musí činit pokání. Pán Ježíš nás varoval, že když se nebudeme kát, zahyneme (Lk. 13:3,5). Do celého světa máme přinášet poselství „pokání a odpuštění hříchů“ prostřednictvím jména Kristova (Lk. 24:46,47). Apoštol Pavel prohlásil před Atéňany, že „Bůh, již nyní zvěstuje lidem všechněm všudy, aby pokání činili“ (Skutky 17:30). A apoštol Petr nám říká, že Bůh chce, aby „všickni ku pokání se obrátili“ (2 Petr 3:9).

Pokání znamená rozhodnutí přestat milovat hříšné a falešné věci. Znamená to odvrátit se od věcí, které Boha netěší. Znamená to rozhodnout se pro Boha, což vede ke změně akce. Když se římský katolík skutečně kaje, naučí se litovat, že se zapojil do učení a praktik, které jsou před Pánem Ježíšem Kristem zavrženíhodné. Je veden, aby poslouchal Boží přikázání, aby se separoval od falešného učení a praktik a následoval stopy mnoha jiných, kteří poté, co se znovu narodili, opustili z důvodu svědomí římskokatolickou církev.

Když k takovým věcem dojde, máme Biblický důvod věřit, že je přítomen Duch svatý. Charizmatičtí katolíci, kteří však neodmítají omyly katolicismu, nenásledují stejného Ducha jako apoštolové. Duch svatý apoštolů Páně, Duch pravdy nařizoval, aby se bratři separovali od toho, kdo učí a praktikuje falešné věci. „Prosímť pak vás, bratří, abyste šetřili těch, kteříž různice a pohoršení činí, na odpor učení tomu, kterémuž jste vy se naučili, a varujte se jich“ (Ro. 16:17). Viz také 2.Tes3:6, 1. Tim. 6:3-5, 2. Tim. 2:15-18.